

تلفون نومبروسی : بك اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه پنجشنبه بازاری صاحبگیرخانه ده ۱۶

آپولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

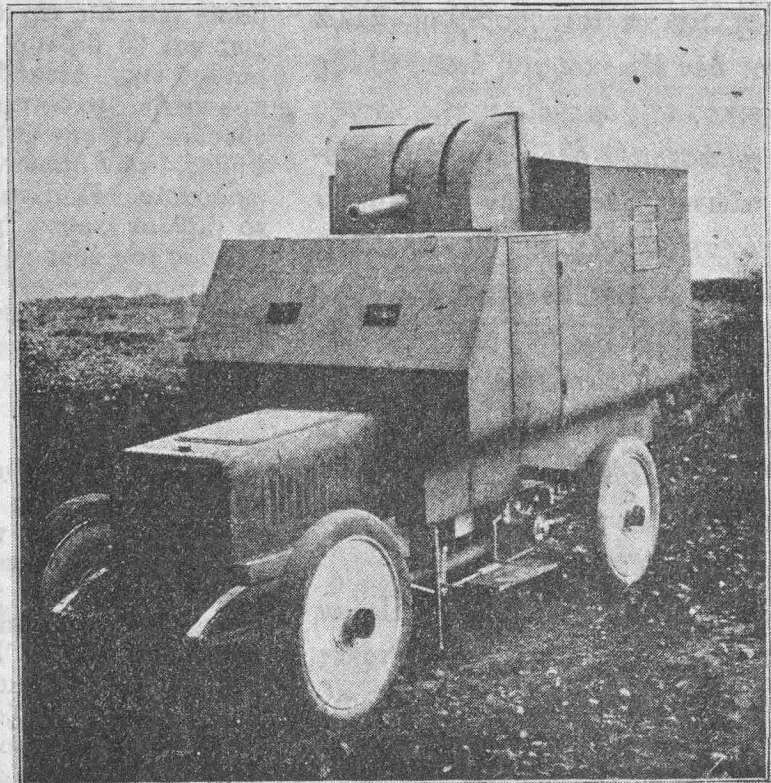
Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ

Ἀπόσπασμα χειριστῶν μυδραλλιοβόλων.

Τεθωρακισμένον αὐτοκίνητον μετὰ τηλεβόλου.

Γερμανικὸν αὐτοκίνητον πρὸς καταδίωξιν ἀεροπλάνων.

Γερμανικὸν ὄπλον κατὰ τῶν ἀεροπλάνων.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΚΑΤΗΡΤΙΣΜΕΝΟΙ

Μίαν μεγάλην ἀρετὴν διδάσκει αὐριον ὁ Ἀπόστολος, τὴν ἀρετὴν τῆς ὁμοιοῦσας, τῆς ὁμοφροσύνης, τῆς ἐνώσεως.

— Παρακαλῶ ὑμᾶς, λέγει, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα· ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῦ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ...

Ὅχι μόνον ἡ μικρὰ αὕτη στήλη, ἀλλὰ τόμοι δλόκληροι δὲν ἐξαρκουσιν, ὅπως πλέξη τις τὸν πανηγυρικὸν τῆς ὁμοιοῦσας, τῆς κοινῆς καὶ ὁμόφρονος δράσεως· ὁλόκληρος ἡ ἱστορία ὄλων τῶν αἰώνων καὶ ὄλων τῶν ἐθνῶν με φωνὴν ταυτόχρονα διάτορον διαλαλεῖ τὴν μεγάλην τῆς ὁμοφροσύνης δύναμιν καὶ ἐξαίρει τὰ ἀγαθὰ τῆς. Ἡ ἐνωσις εἶναι δύναμις, ἐν ταυτῷ δὲ εἶναι εὐημερία κοινωνική.

Ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα εἶναι δημιουργήματα τῆς ὑπερόχου ταύτης ἀρετῆς· ἐξ ἄλλου ποῖα εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῶν διχονοιῶν, τῶν ἐρίδων, τῶν σχισμάτων;

Τὸ φαινόμενον ἐφραμύζεται παντοῦ. Ποῖαν δέαν λαμβάνετε δι' οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας τὰ μέλη διαπληκτίζονται ἀντὶ νὰ ὁμοιοῦσιν, ἐρίζουσιν ἀντὶ νὰ εἶναι κατηρτισμένοι ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ; Ἐλησμονήσατε, ἄλλως τε, καὶ τὸν χαριέντα μῦθον τοῦ γέροντος χωρικοῦ καὶ τῶν ἠνωμένων ράβδων του;

Ὁ εἶς εἶναι μονάς. Πολλοὶ ἠνωμένοι εἶναι μία δύναμις· πολλοὶ διχονοοῦντες εἶναι μία μεγάλη ἀδυναμία, ἀδυναμία μεγαλειτέρα καὶ τῆς μονάδος αὐτῆς. Ἡ διένεξις οὐδὲν δημιουργεῖ· τὸ πᾶν ἀναίρει, τὸ πᾶν καταστρέφει. Ἡ ὁμόνοια τούναντιον οὐδὲν θεωρεῖ μέγα, δύσκολον, δυσυπέροχον· πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς αἰ δυσκολίας καταπίπτουσι καὶ τὰ πάντα εἰσὶν ἐφικτά. Ἀποβλέψατε εἰς τοὺς μύρμηκας. Σύρουσιν ὄγκους μεγαλειτέρους κατὰ πολὺ τοῦ σώματός των. Φρονεῖτε, ὅτι θὰ τὸ κατόρθωνον ἂν δὲν ἦσαν δύο ἢ τρεῖς ἠνωμένοι καὶ ἂν δὲν κατέβαλλον τὰς αὐτὰς δυνάμεις πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν;

— Παρακαλῶ, λέγει ὁ Ἀπόστολος, ἵνα ἦτε κατηρτισμένοι ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ καὶ τῷ αὐτῷ νοῦ.

Δὲν εἶναι τοῦτο μόνον θρησκευτικὴ ὑποθήκη, ἀλλὰ κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ μεγίστης σπουδαιότητος καὶ ἀφθόγου ἀποδόσεως.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

Συμπαθὴς φίλος μ' ἐδάνεισε προχθὲς ἐν σύγγραμμα. Τὸ ἐπῆρα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸ διαβάσω κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μου, νὰ τὸ χρησιμοποιοῦ ὀλίγα λεπτὰ προτοῦ ἀποκοιμηθῶ καὶ ὁσάκις δὲν μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ κάμω ἄλλο τι καλλίτερον. Ὑπάρχουν πολλὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦν θαυμασιῶς τὸν προορισμὸν αὐτόν. Εἶναι ὅσα ἔχουν γραφῆ εἰς ἐν λεπτόν ὕφος ἐπὶ κάποιου ἀδιαφόρου θέματος. Τὰ λαμβάνει κανεὶς ἀνα χεῖρας μετ' ὄσης εὐκολίας καὶ τ' ἀφίνει. Τ' ἀναγινώσκει καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν των δὲν λαμβάνει κἄν τὸν κόπον νὰ διερωτηθῆ τί γράφουν. Ὁμοιάζουν τὰ ροδοπέταλα, ὅταν πλέουν ἐπάνω εἰς τὴν ὑγρὰν ἐπιφάνειαν λίμνης· δὲν ἀφίνουν αὐλακα κατὰ τὴν διάβασίν των. Εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν κατέτασσον ἐνδομύχως καὶ τὸ βιβλίον τοῦτο. Ἄλλ' αὐτὸ διέσχισεν τὰ σύνορά της, ἐξεπήδησεν ἀπ' αὐτὴν, ἐκυρίευσεν τὴν προσοχήν, κατέκτησεν τὸ ἐνδιαφέρον. Ὡμίλει κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ψυχὴν διὰ πράγματα καὶ διὰ συνθήκας, τῶν ὁποίων αὕτη ἠσθάνετο βαθεῖαν τὴν ἐπίδρασιν. Πῶς νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ τις; Δι' αὐτὸ, τὸ βιβλίον τοῦτο μὲ τὰς διακοσίας ὀγδοήκοντα σελίδας του ἐρροφήθη ἐντὸς μῆος ἡμέρας.

Κατόπιον τούτων θὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ ἴσως νὰ γνωρίσετε τὸν τίτλον του: Ἔχει ὡς συγγραφέα τὸν Charles Wagner καὶ φέρει τὸν τίτλον « La vie simple ».

Βεβαίως δὲν κολακεύομαι, ὅτι εἶμαι ὁ πρῶτος, ποῦ ἀνεκάλυψεν τὰς ἀρετὰς τοῦ βιβλίου· αἱ δεκαεὶ ἐκδόσεις του εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ πρωτοτύπου, αἵτινες προηγήθησαν ἐκεῖνης, τῆς ὁποίας ἐν ἀντίτυπον κατέχου ἀνα χεῖρας, ἠρίθμησαν τόσους θαυμασιῶς, ὅσους καὶ ἀναγνώστας, ὁ δὲ Ρουζβελτ, πρόεδρος ὢν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, παρουσιάσων τὸν συγγραφέα εἰς τὸ ἀμερικανικὸν δημόσιον, συνέστησε ζωηρότατα τὸ βιβλίον τοῦτο ὡς περιέχον ὠφελιμοτάτας ὑποθήκας, τὰς ὁποίας ἕκαστος Ἀμερικανὸς ὀφείλει νὰ μάθῃ ἐκ στήθους. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἔχει θαυμασιῶς εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, διότι ἀκριβῶς δὲν ἐγράφη δι' ἓν ἔθνος. Ἀλλὰ διὰ τὴν σημερινήν, τὴν σύγχρονον κοινωνίαν, ἣτις τόσον ἐναγωνίως σπεύδει πρὸς κατάκτησιν τῆς εὐτυχίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ὁποίας ἐκάστη προσπάθεια τείνει ἀκριβῶς εἰς ἀντίθετον ἀποτέλεσμα· εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπ' αὐτῆς.

Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου ὀρίζει καὶ τὸ περιεχόμενον του. Τελεῖ πανηγυρικοὺς ὑπερ τῆς ἀπλῆς ζωῆς, τῆς ὁποίας ἀποκαλύπτει τὰς ἀρετὰς, τὰς ὀφελείας, τὰ θέλητρα, καὶ πατάσσει τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦμεν, τὴν vie compliquée, τὴν πολυδαίδαλον καὶ πολυφρόντιδα ζωὴν, τὴν ζωὴν τὴν φορτωμένην ἀπὸ τόσα περιττὰ πράγματα, πόθους, ἀγωνίας, θλίψεις, φροντίδας, ἣτις δαμάζει τὸν ὀργανισμόν, μαραίνει τὴν ἰκμάδα τῆς ψυχῆς, στρεβλοῦσι τῆς ζωῆς τὰ θέλητρα καὶ πληροὶ πικρίας τὴν καρδίαν.

Εἶναι ἀληθὲς βεβαίως, ὅτι δὲν λέγει νέα πράγματα.—Εἶναι τόσον δύσκολον νὰ εἰπῆ κανεὶς κάτι νέον!—Ἐν τούτοις καὶ τὰς παλαιὰς ἀληθείας τῆς ἀρχαίας κοινωνικῆς φιλοσοφίας τὰς προσφέρει μὲ νέον ἐνδυμα καὶ μᾶς παρεχει τὴν εὐχαριστήσιν, παρουσιάζων μίαν ὁσιν εἰς τὰ καταπεποιημένα μας βλέμματα.

Ζητεῖ τὴν ἀπλότητα τῆς ζωῆς. Καὶ τὴν ζητεῖ εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις. Ἀφοῦ ὁ συγγραφεὺς μᾶς περιγράφῃ μὲ ζωηρὰ χρώματα τὴν ἀγωνίαν μῆος συγχρόνου οἰκογενεῖας κατὰ τὰς παραμονὰς ἐνὸς ἀπλουστάτου γεγονότος, τοῦ γάμου τῆς δεσποινίδος, ἀφοῦ μᾶς κάμει νὰ διέλθωμεν διὰ τῶν ἐκνευριστικῶν φροντίδων καὶ πολυσχιδῶν ἐποπειῶν, εἰς ἃς περισπῶνται ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους φανταζόμεθα εὐτυχεῖς, οἱ μελλονύμφοι, μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν συχνὰ ἔχομεν εἰς τὰ χεῖλη:

— Ὅχι, αὕτη δὲν εἶναι ζωὴ πειά!

Καὶ ὁμως ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία, ἔχει θέλητρα, ἔχει καλλονὰς, ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὴν ζήσῃ κανεὶς, νὰ τὴν διέλθῃ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διότι

εἶναι γλυκαῖα καὶ κρύπτει θησαυροὺς ὄλους ἀμυθήτου εὐδαιμονίας. Τί πταίει ἡ ζωὴ, ἂν ἡμεῖς εἰς τὴν θέσιν ἐκάστου ροδοδένδρου τῆς, τὸ ὅποion σκληρὰ ξεριζόνομεν, φυτεύωμεν ἐπιμόνος ἀκάνθας, τριβόλους καὶ βάτους;

Εἰς τὴν καλλιέργειαν αὐτῶν συντελοῦμεν διὰ τῆς φαντασίας μας, διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἀναγκῶν μας, διότι συγχέομεν τὸ ὄργανον τῆς εὐδαιμονίας πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτὴν.

Ὁμοιάζομεν πρὸς τὸν ἀνθρωπὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐμπιστεύεται ἐν καλλιτεχνικῶν ἐργαστήριον τελείως ἐξηρητημένον εἰς πύθηκος. Εἰς τὸ ἐργαστήριον αὐτὸ εὐρίσκονται καλογραμμένοι πίνακες, χρώματα ἀρμονικά, χρωστήρες, πυξίδες, ὀρβίβαντες, ὅλα ὠραία, ὅλα χρήσιμα, εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς καλλιτέχνου. Τί θὰ κάμουν οἱ πύθηκοι, ὅταν ἐμβοῦν ἐκεῖ; Θὰ σκορπίσουν, θὰ χύσουν τὰ χρώματα, θ' ἀνατρέψουν τοὺς ὀρβίβαντας, θὰ σχίσουν τὰς κοιλίας τῶν εἰκόνων, διὰ νὰ εἶδουν τί ὑπάρχει ἐντὸς.

Τὸ καλλιτεχνικὸν ἐργαστήριον μετετρέπη εἰς κυκεῶνα. Διατί; Οὕτω τὸ ἠθέλησαν οἱ πύθηκοι.

Τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτὸ ἐργαστήριον εἶναι ἡ ζωὴ. Τὸ χρησιμοποιοῦμεν ὡς καλλιτέχνη; Ἰδοὺ ἡ χαρὰ, ἡ γαλήνη, ἡ ἐπιτυχία, ἡ ἀπόδοσις. Τὸ χρησιμοποιοῦμεν ὡς οἱ πύθηκοι; Ἰδοὺ αἱ ἀνωμαλίας, τὰ κωλύματα, ἡ ἀκαταστασία, ἡ βάσανος.

Ἡ ἀπλότης εἶναι ὁ μέγας καλλιτέχνης τῆς ζωῆς. Ἡ ἀπλότης δέον νὰ ἐπικρατήσῃ παντοῦ, πρέπει νὰ διευθύνῃ τὰ πάντα· τὴν σκέψιν μας, τοὺς λόγους μας, τὴν γραφίδα. Ὁφείλομεν ἐν παντὶ νὰ ἐπιδιώκωμεν τὸ ἀπλοῦν καθήκον, τὸ πλησιέστερον πρὸς ἡμᾶς, ἔχοντες ὡς μόνον ἐλατήριον τὴν πρὸς αὐτὸ ἀγάπην. Ἄλλ' ἐκεῖ, ὅπου πρὸ παντὸς ὀφείλει νὰ ὑψωθῆ ἡ ἀπλότης, εἶναι αἱ ἀνάγκαι μας. Ἄς λάβωμεν ἐν κόσμῳ—τὸ κόσμῳ τῆς λογικῆς—καὶ δι' αὐτοῦ ἃς κάμωμεν νὰ περάσουν ὅλαι αἱ πολλαὶ καὶ ἀδήρητοι θεωρούμεναι ἀνάγκαι μας. Τί θὰ ἴδωμεν; θὰ μείνωσιν ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγιστα, αἱ ἄλλαι θὰ διαρροῦσιν, εἰμποροῦμεν νὰ ζήσωμεν καὶ ἀνευ αὐτῶν.

Τὰς τέρψεις μας ἃς ρυθμίξῃ ἡ ἀπλότης καὶ ἃς μάθωμεν, ὅτι τὸ ὠραῖον δὲν εἶναι ποτε τόσον ὠραῖον, ἂν δὲν εἶναι ἀπλοῦν. Ἀπὸ τὰς σχέσεις μας, τὴν κοσμικότητά μας, ἐξέλιπεν ἡ ἀπλότης· δι' αὐτὸ δὲ καὶ αὐταὶ εἶναι ἐπίπλαστοι, ψευδεῖς, ἀτελέσφοροι, δυστακτικαί, παγετώδεις. Ἡ χαρὰ ἔμεινε μόνον ὡς λέξις, διότι διεξεύχθη τὴν ἀπλότητα...

Θὰ ἦτο ὑπεροπτικόν, ἂν ἐφανταζόμεν ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου εἰς τὰς δύο μου στήλας· ἄλλως τε, κάθε ἀνάλυσις του θὰ τὸ ἠδίκει σκληρῶς. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ « Ἀπ' Ὅλα », θὰ κάμωμεν κάτι ἄλλο: θὰ μεταφράσωμεν ἐξ αὐτοῦ κεφαλαϊώδεις τινὰς περικοπὰς. Δὲν θὰ τοῖς συστήσωμεν τὴν ἀνάγνωσιν των μόνον, ἀλλὰ τὴν βαθυτέραν μελέτην των καὶ μάλιστα τὴν ἀκριβεστέραν των ἐφαρμογὴν.

Ε. Κ. Μ.

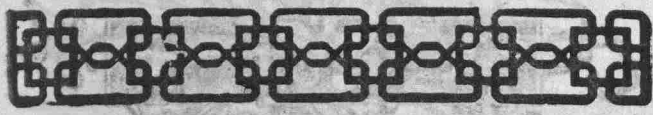
ΙΟΥΛΙΟΣ

Ζέστη πολλή. Ἡ λεῦκα σκιώνει
Καὶ τ' ἀκρογιάλι δροσογελά
Καὶ ἀπλωμένη πυκνὴ 'ς τ' ἀλώνι
Ἡ νέα 'σοδεῖα μοσχοβολᾷ.

Καὶ σὺν ἀγία ἐλεημοσύνη,
Ὅπου κρυμμένη εὐεργετῆ,
Τὸ νυχτολούλουδο θὰ προσμεῖνῃ
Νὰ φύγῃ ὁ ἥλιος γιὰ ν' ἀνοιχθῆ.

Κ. Π.

Charles Wagner

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

I — Η πολύφροντις ζωή.

Η κοινωνία από ημέρας εις ημέραν καθίσταται περισσότερο πολύφροντις, αλλά τούτο δὲν καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχεῖς. Τούναντίον μάλιστα.

Ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι τοῦ τάφου ὁ ἀνθρώπος εἰς τὰς ἀνάγκας του ὡς καὶ εἰς τὰς τέρψεις του παλαίει ἐν μέσῳ ἀναριθμητῶν περιπλοκῶν, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησε διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν.

Τὸ πολύφροντι τῆς συγχρόνου ζωῆς καταφαίνεται ἀπὸ τὴν πλειονότητα τῶν ὑλικῶν ἡμῶν ἀναγκῶν. Πολλὰ ἀνάγκαι βεβαίως ἐδημιουργήθησαν συνεπείᾳ τῆς προόδου ἐν τούτοις, ἀν ὑπάρχουσιν ἀνάγκαι, τῶν ὁποίων ἡ γένεσις εἶναι ἐπιθυμητή, ὑπάρχουσιν ἄλλαι, αἵτινες ἐξασκοῦσιν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν καὶ ζῶσιν εἰς βάρους μας ὡς τὰ παράσιτα.

Αἱ πολυποίκιλοι αὐταὶ ἀνάγκαι δὲν συναπέφερον οὔτε τὴν εὐτυχίαν οὔτε τὴν κοινωνικὴν γαλήνην, οὔτε ἠύξησαν τὴν ἐνεργητικότητά χάριν τοῦ καλοῦ.

Τὸ ζήτημα τῆς τραπέζης καὶ τῆς περιβολῆς εἰς τὴν σύγχρονον ζωὴν κατέστη ἐπιβλητικόν: Τί θὰ φάγωμεν, τί θὰ πίνωμεν, τί θὰ φορέσωμεν;

Αἱ ἐρωτήσεις αὐταὶ δὲν τίθενται ἀπὸ τοὺς ἐνδεεῖς—εἰς τὰ στόματά των θὰ ἦσαν δικαιολογημέναι—ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς εὐπόρους, καὶ δύναται τις νὰ παραδεχθῆ, ὅτι ὁ ἀνθρώπος, ὅσον περισσότερο εὐπορος εἶναι, τόσο καὶ περισσότερο ἐναγωνίως φροντίζει διὰ τὴν ἐπαύριον.

Ὅσον ὁ ἀνθρώπος ἔχει περισσοτέρας ἀνάγκας καὶ ἐπιθυμίας, τόσο καὶ δημιουργεῖ ἀδικαιολογήτους ἐριδας.

Ἐν τῷ μανιώδει ἀνταγωνισμῷ τοῦ κέρδους καὶ τῆς ἀποκτήσεως συμβαίνει νὰ γεννᾶται μῖσος κατ' ὄλων ἐκείνων, οἵτινες κατέχουσι τι. Τὰ πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα κατανατῶσι νὰ ἐκτιμῶνται μὲ τὴν ἀγοραϊαν ἀξίαν των καὶ ἀναλόγως τῶν ὀφελειῶν, τὰς ὁποίας παρέχουσι. Πᾶν ὅ,τι οὐδὲν φέρει, οὐδὲν καὶ ἀξίζει, ἡ δὲ τιμὰ πτωχεῖα κινδυνεύει νὰ θεωρηθῆ ὡς αἰσχύνη.

Ἐπάρχει ἀξίωμά τι, καθ' ὃ ὁ ἀνθρώπος καθίσταται εὐτυχέστερος καὶ καλλίτερος διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς ἐξωτερικῆς εὐμαρείας. Αὐτὸ εἶναι ἰδέα ἀπατηλή. Τὸ ἀντί-

θετον εἶναι ἀληθές: Ἡ ἐξωτερικὴ εὐμαρεία ὀλιγοστεύει τὴν ἰκανότητα πρὸς εὐτυχίαν καὶ ταπεινώνει τοὺς χαρακτήρας.

Ἡ ζωὴ εἶναι καλλιτεχνικὸς πίναξ. Συμβαίνει μ' αὐτὴν τὸ ἐξῆς: ἀντὶ νὰ περιποιώμεθα καὶ νὰ ἐπιμελώμεθα τὸν πίνακα, φροντίζομεν μόνον διὰ τὸ πλαίσιον του. Ἀλλὰ τὸ πλαίσιον, ὅσονδήποτε ὠραῖον καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἀποτελεῖ τὸν πίνακα.

Πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὴν ἀληθινὴν ζωὴν καὶ νὰ θέτωμεν τὰ πάντα εἰς τὴν κατ' ἀξίαν θέσιν των, νὰ ἔχωμεν δὲ ὑπ' ὄψιν πάντοτε, ὅτι τὸ κέντρον τῆς ἀνθρωπίνης προόδου ἐγκείται εἰς τὴν ἠθικὴν μορφωσιν. Ποία λάμπα θεωρεῖται καλή; Ὅχι βέβαια ἐκείνη, ἡ ὁποία εἶναι καλλίτερα διακοσμημένη καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ καλλίτερον μέταλλον, ἀλλ' ἐκείνη, ἡ ὁποία φωτίζει καλλίτερον.

Οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ὁδός, ἣν ἔχει τις νὰ διατρέξῃ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπόν, δὲν πρέπει νὰ παραπλανᾶται εἰς παρόδους, οὔτε νὰ εἶναι κατάφορτος ἀπὸ πρόσθετα βάρη. Πρέπει ν' ἀποβλέπῃ πάντοτε πρὸς τὴν διεύθυνσιν, πρὸς ἣν τείνει, νὰ διατηρῆ ἀκμαίως τὰς δυνάμεις του καὶ πρὸς τούτο πρέπει νὰ περιορισθῆ εἰς τὰ οὐσιώδη καὶ τὰ ἀπαραίτητα.

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Κόρη, ἡ δόλια σου καρδιὰ μαζύ μας τί σωπαίνει; Μᾶς φεύγεις ποῦντὰ γέλια σου; χαρὰ πειδένσοῦμέναι. Δὲς τὸ μετάξι κ' ἄδινα τὰ χρώματα σοῦ φέρει. Κι' ἀνθοὶ δὲν παίρνουνε ζωὴ ἀπ' τὸ χρυσὸ σου χέρι. Γιατί μονάχη, σιωπηλή, πλαϊὰς ὠνειρομμένη; Τὰ ρόδα π' ἔνστα χεῖλη σου γιατί εἶναι χλωμιασμένα; Ἄ! κόρη, μάθε το, ἡ ματιὰ μου εἶν' ἐξησχημένη. Κ' ἡ λάβρα π' ὄχουον ἡ καρδιὰς δὲν κρύβει ἀπὸ μένα. Τῆς ἀγαποῦν τῆς εὐμορφῆς κ' αὐτὲς πάλ' ἀγαποῦνε. Μᾶς λούζουν μογια: εὐτυχεῖς ποῦ θ' ἀνταγαπηθοῦνε. Νᾶσαι γλυκεῖα καὶ ἄβουλη ὀλίγο νὰ σ' ἀρέσῃ. Πιστὴ σάνθες. Πληγῆς σάνποιδιανᾶν τὸ παλληκᾶρι; Ποιὸς νηὸς παιώρηος, γαλανός, περιπαθῆς, μὲ ζέσι, Μὲ μαλλιά μαῦρα, μέτωπο μὲ θέλητρα, μὲ χάρι... Μὰ κοκκινίζεις; σὰν νὰ λὲς. πῶς σ' ὄπα τῶνομά του. Μάθε, τὸν ξέρω. Εἰν' αὐτὸς τριγύρω ζ' τ' οἴκημά σου. Ποῦ βαίνει κ' ἔρχεται καὶ σὺ ἀφίνεις τὴν δουλειὰ σου. Καὶ τρέχεις νὰ παραφίλῃς, κρυφά, τὸ πέρασμά του. Ταχεῖα σοῦ φεύγει. Τότε σὺ τὰ ἴχνη του ματιάζεις. Χάθηες, κόρη, μὰ γιατί ἀκόμ' ἐκεῖ κυττάζεις; Ἐσ' αὐτὸν τὸν σύσκιο δρυμὸ ποῦ τρεῖς γιορτὲς δροσάτες. Τὴν ἀνοιξὶ μᾶς ξεπετοῦν τῆς Νύμφης μας ἀφράτες, Καεῖς δὲν ἔχει αὐτονοῦ τὴν ἄλκιμο τὴ χάρι. Σὲ τέτοι' ἀτίθασ' ἄλογο νὰ βάλῃ χαλινάρι.

(André Chénier)

ΚΩΝΣΤ. Σ. ΚΑΡΑΜΟΥΣΑΝΗΣ

ΘΕΛΩ...

Θέλω ἀπ' τοὺς βαθεῖς μου στεναγμοὺς κύματα ἀπέραντα νὰ γεννηθοῦνε κι' ὅταν σὲ θάλασσα πλατειὰ βρεθῆς, τ' ἀσπλαγχια στήθη σου νὰ καταπιοῦνε.

Καὶ σπᾶνοντας σὲ μακρυνὸ γυαλὸ ἐκεῖ στὸν ὀλοκάταστρον ἀφρό τους, ὅπου τὸν θάνατο καὶ σὺ θὰ βρῆς, ν' ἄβρουν κ' ἐκεῖνα θέλω τὸν ἴδικό τους.

Καὶ ἐγὼ τότε ἀπ' τοῦ βράχου τὴν κορφή, πνιγμένος θε νὰ βλέπω μ' ἄπρος πνιγμένη, ἀφοῦ μὲ πνίγουν στεναγμοὶ βαθεῖα γιὰ σένα στὴν καρδιὰ μου βουρκωμένοι.

Νίκος Πρίφτης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΒΟΗΘΟΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Ὅτι ἡ μνήμη τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου εἶναι κουρασμένη καὶ ἀνίσχυρος, λόγῳ τῆς ὑπερκοπώσεως, εἰς ἣν ὑποβάλλεται, εἶναι γνωστὸν ἐκ πολλῶν παρατηρήσεων. Ἡ ἐπιστήμη προσπαθεῖ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἰδιότητα ταύτην τοῦ ἐγκεφάλου. Ἡ μηχανικὴ κάμνει κατ' ἄλλο: προσπαθεῖ νὰ τὴν ὑψηροποιήσῃ.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης Harry Batés ἐπενόησε μηχανικὸν κυτίον, διηρημένον εἰς τρία διαμερίσματα, τοῦτο συνέχεται πρὸς μηχανισμὸν ὥρολογίου, λειτουργοῦντα αὐτομάτως. Ἐκαστὸν διαμερίσμα ἀναφέρεται πρὸς τὸν μῆνα, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν. Ὁ θέλων νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ μηχανῆμα τοῦτο, δὲν ἔχει, παρὰ ἐπὶ ἐνὸς δελτίου νὰ γράψῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν μιᾶς ἐργασίας καὶ νὰ ρίψῃ τὸ δελτίον τοῦτο εἰς τὸ ἀνάλογον διαμερίσμα. Ὁ αὐτόματος μηχανισμὸς ἐπιφορτίζεται διὰ τὰ λοιπὰ. Κάθε τέταρτον τῆς ὥρας, καθὼς εἰς τοὺς αὐτομάτους διανομῆς γραμματοσήμων, μικρὸς σύριγος προβάλλει, φέρων τὰ δελτία, ἅτινα ὑπομνήσκουσι τοῦ χρονικοῦ ἐκείνου διαστήματος τὰ καθήκοντα.

Χρησιμωτάτη ἀληθῶς ἐπινοήσις, ἀλλὰ σκυθρωπή, διότι προδίδει μιᾶν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου, τὴν ὁποίαν ἐπέφερον ἡ νεωτέρα πολυδαίδαλος ζωὴ.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΜΕΓΑΛΟΜΑΝΙΑΣ

Ἡ μεγαλομανία θεραπεύεται λοιπόν; Ὅχι βέβαια. Ἀλλὰ καλλιεργεῖται. Οἱ φωτογράφοι εὐρωπαϊκῶν τινῶν μεγαλοπόλεων τὸ ἀντελήφθησαν καὶ ἐπενόησαν ἐνο εὐφρέστατον τρόπον. Ἐχουν εἰς τὸ atelier των ἀνδρεῖκελλα ἐπιτυχῆ καὶ πανόμοια ὄλων τῶν σπουδαιοτέρων ἀνδρῶν τῆς χώρας των. Τὰ ἀνδρεῖκελλα ταῦτα λαμβάνουσι διὰ μηχανισμοῦ διαφόρους στάσεις. Εἰς τὸν μεγαλομανῆ λοιπὸν πελάτην των, ἀντὶ ἀδράς ἀμοιβῆς, φέρουσι κατὰ τὴν φωτογραφησίαν του ἐν κατ' ἐκλογῆν. Καὶ φωτογραφεῖται μετ' αὐτοῦ εἴτε ἐν στάσει χειραψίας, εἴτε ἐν περιπάτῳ, εἴτε κατὰ τὸ γυμνασίου. Ἡ φωτογραφία λαμβάνεται καὶ οὐδὲν εἰς αὐτὴν δύναται νὰ προδώσῃ τὴν ἀπάτην. Ὡστε ὁ μεγαλομανῆς δύναται νὰ διηγῆται χίλια δύο φανταστικά ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του μετ' ἐπισήμων προσώπων, φέρων ὡς μάρτυρας καὶ φωτογραφικὰς εἰκόνας. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐγνώσθη ἀρκετὰ πλέον ἐκεῖ καὶ δὲν κάμνει ἐντύπωσιν.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΩΤΕΡΟΝ ΑΡΩΜΑ

Μέχρι τινὸς ἐθεωρεῖτο, ὅτι τὸ ἀπόσταγμα (essence) τῶν ρόδων τῆς Ἀνατολῆς ἦτο τὸ ἀκριβότερον τῶν ἀρωμάτων, ἀφοῦ ἐστοίχιζε 2,500 φράγκα τὸ χιλιόγραμμον. Ἀλλὰ φυσικὰ ἀρώματα στοιχίζουν περισσότερο ἀκόμη. Αἰθνης, διὰ νὰ ἐξαχθῆ 1 χιλιόγραμμον ἀποστάγματος οἰνάνθης (réséda), πρέπει νὰ διέλθωσι τοῦ διυλιστηρίου 33,000 χιλιόγραμματα τῶν πετάλων τοῦ ἀνθους τούτου, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ φθάνει 37,500 φρ.

Ἐν τούτοις καὶ τὸ ἀπόσταγμα τῆς οἰνάνθης τὸ ὑπερέβησαν. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῆ 1 χιλιόγραμμον ἀποστάγματος καθαροῦ ἰων (violetttes), ἀπαιτοῦνται 33 τόννοι ἀνθέων, τιμωμένων πρὸς 3 φράγκα τὸ χιλιόγραμμον, ἤτοι 99,000 φράγκα. Ἄν δὲ εἰς ταῦτα προστεθοῦν καὶ τὰ ἐξοδα τῆς διύλισεως, ἡ τιμὴ 1 χιλιόγραμμου ἀποστάγματος ἰων ἀνέρχεται πρὸς 100,000 φράγκα.

Τὸ ἀπόσταγμα τοῦτο εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἔχει χροῶμα πρασινοκίτρινον καὶ ὀσμὴν ἰσχυρὰν καὶ διαπεραστικὴν, εὐδαμῶς σχεδὸν ὑπενθυμίζουσαν τὴν τῶν ἰων. Μόνον ὅταν διαλυθῆ εἰς ἄλκοολ ἐν ἀναλογίᾳ 1 πρὸς 60,000 μέχρις 1 πρὸς 110,000, τότε προσφέρει τὸ λεπτὸν καὶ γλυκὺ ἀρωμα τοῦ ἀνθους. Χάρις λοιπὸν εἰς τὴν μεγίστην διάλυσιν, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ὑποστῆ, τὸ ἀρωμα τοῦ ἰου εἰσέρχεται εἰς τὴν χρῆσιν των μυρεψῶν ὡς εὐθηνὸν ἀρωμα.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Ἡ ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ

— — — — —

Τί θα γίνῃ ἂν ποτε λείψῃ ἡ φοβερὰ ποσότης τοῦ λιθάνθρακος, ἡ ἀπαραίτητος διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τοῦ κόσμου; Βεβαίως νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ τῶν ξύλων δὲν εἶναι δυνατόν, οὐτε αὐτὸ τὸ πετρέλαιον, παρὰ τὴν μοναδικὴν ἀφθονίαν του, ἐπαρκεῖ. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰς δυνάμεις τῆς Φύσεως, αἱ ὁποῖαι, ἄλλως τε, ἀποτελοῦν ἀναλλοιωτὸν καὶ ἀκένωτον πηγὴν. Μήπως τὸ ἴδιον δὲν ἔκαμαν καὶ οἱ πρόγονοί μας, ὅταν δὲν ἐγνώριζαν τὴν χρῆσιν τοῦ γαιάνθρακος;

Οἱ καταρράκται, τὰ κύματα, οἱ ἀνεμοί, ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου, ἐν πρὸς ἐν ἢ ἐν συνδυασμῷ λαμβανόμενα, εἶναι οἱ θαυμασιώτεροι συντελεσται τῆς σημερινῆς μηχανικῆς. Εἰς τὴν Ὀλλανδίαν σήμερον τὰς μεγάλας πέτρους τῶν ἀνεμομύλων ἀνεπιλήρωσαν κατὰ ἄλλα ἄπλά καὶ μικρότατα μηχανήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτυχία, πάντοτε τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἀνέμου, εἶναι καταπληκτικῆ. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν τοιοῦτοι ἀνεμόμυλοι, ἐκτὸς τοῦ ἀλέσματος τοῦ σίτου, θέτουν εἰς κίνησιν καὶ μηχανικὰ πριόνια, γεωργικὰς μηχανὰς καὶ πελωρίας ποτιστικὰς ἀντίλας.

— Καταρράκται καὶ ἀρτεσιανά.

Ὁ μέγας βιομήχανος Μπερζέ, ὁμιλῶν πρὸ τινος ἐν μέσῳ ἀπλοϊκῶν ἐργατῶν, τοῖς ἀνεκοίνωσεν, ὅτι θὰ τοὺς παρουσιάσῃ μίαν νέαν κινήτηριον δύναμιν με... ἄσπρο κάρβουνο. Οἱ ἀκροαταὶ του ἀνετινάχθησαν, ἀλληλεκυττάθησαν, χαμογέλασαν καὶ ἐσταυροκοπήθησαν διὰ τὸ ἄκουσμα. Τὴν ἐπιούσαν ὁ κ. Μπερζέ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὰ χιονισμένα γειτονικά βουνὰ τῆς Μπελλαδόνας, πηγὴν τῶν ποταμῶν καὶ τῶν καταρρακτῶν τῆς χώρας των, καὶ τοῖς εἶπε: «Νὰ τὸ ἄσπρο κάρβουνο. Μ' αὐτὸ θὰ κινήσωμεν τὰς μηχανὰς μας». Πράγματι δὲν ἤρρησεν νὰ ἰδρῦθῃ τὸ μέγα ἐργοστάσιον Λανσέ, παρὰ τὴν Γρενόβλην, με ἡλεκτρικὴν κινήτηριον δύναμιν 10 χιλιάδων ἵππων, παραγομένην ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν πέριξ ὑδάτων. Μήπως εἰς τὴν Ἑλβετίαν δὲν γίνεται τοῦτο σήμερον με ἡλεκτροκίνησιν δυνάμεως 15 ἑκατομμ. ἵππων;

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὁ περιφημὸς καταρράκτης τοῦ Νιαγάρα εἰς διάστημα 24 ὥρων, ἀπὸ 50 μέτρων ὕψους, ρίπτει νερὸ 700 ἑκατομμ. κυβικῶν μέτρων, ποσότης δηλαδή, ἡ ὁποία, ἂν ἐχύνετο εἰς δεξαμενὴν 50 ἑκταρίων, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ φθάσῃ εἰς ὕψος κατὰ πολὺ ἀνώτερον τοῦ πύργου τοῦ Γαλατᾶ. Εἰδικοί μηχανικοὶ κατάρθωσαν διὰ τῶν ὑδάτων τούτων νὰ παραγάγουν κινήτηριον δύναμιν 20 ἑκατομμ. ἵππων, ὅση χρειάζεται σήμερον εἰς τὴν πόλιν Μπούφαλον, δηλαδή εἰς ἀπόστασιν 40 χιλιομέτρων, νὰ κινή πολυσυνθέτους μηχανὰς πελωρίων ἐργοστασίων, νὰ θέτῃ εἰς κίνησιν τροχιοδρόμους καὶ ἄλλα μηχανικὰ ἔργα, καὶ νὰ φωτιζῇ ὅλας τὰς μεταξὺ πόλεις.

Εἰς τὴν Φλωρίδα, εἰς τὸ Μεξικὸν καὶ τὴν Φιλαδέλφειαν, φημισμένα ἀρτεσιανά φρέατα, ὕψους καὶ βάθους πολλάκις 200 μέτρων, δίδουν κίνησιν εἰς τὰς πολλὰς αὐτόθι μηχανὰς. Με ἀρτεσιανά φρέατα ἡ Μαροκινὴ καὶ ἡ Ἀλγερινὴ Σαχάρα ἔχουν μεταβληθῆ εἰς γονιμοτάτας γαίας.

— Ἡλιος καὶ θάλασσα.

Ἡ μηχανικὴ ἔχει ἀποδείξει, ὅτι καὶ ἡ διαρκὴς κίνησις τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης εἶναι πηγὴ πρωτίστης κινήτηριου δυνάμεως. Πρῶτος ὁ Στέφενσον ἀπέδειξεν, ὅτι εἰς ἐνὸς μέτρου ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ἐπ' αὐτῆς κυμάτων, γεννᾶται πίσις βάρους κατὰ μὲν τὸ θῆρος 300, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα χιλίων χιλιogramμων. Ἐν ὥρᾳ τρικυμίας ἡ πίσις φθάνει καὶ μέχρι 3 χιλ. χιλιogramμων.

Εἰς τὸ Κρόβ, δηλαδή 80 χιλιόμετρα μακρὰν τῆς

Ν. Ὑόρκης, με τοιαύτην χρησιμοποίησιν τῶν κυμάτων τοῦ Ὠκεανοῦ κινεῖται ὅλα τὰ κατὰ μῆκος τοῦ διαστήματος τούτου ἀπειροπληθῆ ἐργοστάσια καὶ καταβρέχονται αἱ ἀπέραντοι ὁδοὶ τῶν μεταξὺ πόλεων. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι διὰ τοιοῦτου εἶδους κινήτηριον δύναμιν ἀπαιτοῦνται δυσκολώτατα καὶ ἐκτάκτως πολυδάπανα μηχανήματα. Ὁ κεντρικὸς σολὴν τῶν μηχανημάτων τούτων, διὰ τοῦ ὁποῦ διοχετεύεται καὶ ὠθεῖται τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἔχει διάμετρον τριάντα μέτρων.

Μήπως καὶ τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας δὲν ἐχρησιμοποίησαν εἰς τὴν βιομηχανίαν διὰ τῆς μηχανικῆς; Εἰς τὴν Καλλιφορνίαν εἰδικὸν μηχανήμα, με χίλια πεντακόσια πελώρια ἀντανεκλαστικὰ κάτοπτρα, συγκεντρώνει τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας εἰς συσκευὰς, μέσα εἰς τὰς ὁποίας γρηγορώτατα ἐκκολάπτονται τὰ αὐτὰ τῆς στρουθοκαμήλου.

— Ἄνεμοι καὶ ἀνεμόμυλοι.

Οἱ ἀνεμοὶ κυρίως ἐχρησιμοποίηθησαν πρὸς κίνησιν τῶν μύλων καὶ τῶν ἰσαιοφόρων. Ἡ ἱστορία παραδέχεται, ὅτι τὴν χρησιμοποίησιν τῶν γνωστῶν ἀρχαίων ἀνεμομύλων πρῶτην φορὰν οἱ σταυροφόροι ἐγνώρισαν εἰς τὴν Ἀσίαν. Οἱ ἀνεμόμυλοι καὶ σήμερον, πρὸ πάντων εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, εὐρίσκονται εἰς μεγάλην χρῆσιν, με τὴν διαφορὰν, ὅτι, ἀντὶ τῶν πελωρίων πετρῶγων, ἔχουν ἕνα μέγιστον τροχὸν ἀπὸ μικρὰ ξύλα, ἀπέχοντα ὀλίγον ἀπ' ἀλλήλων, καὶ με ἕνα πολὺ μεγάλο πηδάλιον ὀπισθεν, με τὸ ὁποῖον ὁ μύλος μόνος του στρέφεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνέμου, χωρὶς νὰ τὸν στρέφῃ ὁ μυλωνᾶς, ὅπως μέχρι τοῦδε ἐγίνετο.

Τοιοῦτοι μύλοι, ἐκτὸς τῆς γνωστῆς χρησιμοποίησός των, εἶναι δυνατόν, διὰ συνδυασμοῦ με ἄλλα μηχανήματα, νὰ ἀντλῶσι χιλίας πεντακοσίας λίτρας ὕδατος καθ' ὥραν ἀπὸ φρέατα 15·20 μέτρα βάθους.

Εἰς τὰς ἄχανεὺς σιτοφόρους κοιλάδας τοῦ Μισισσιππὶ, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, παρόμοιοι ἀνεμόμυλοι ἀντλοῦν ὕδωρ καὶ ἐκτελοῦν ὅλας τὰς γεωργικὰς ἐργασίας, ἀπὸ τῆς ἀροτριώσεως μέχρι τοῦ θερισμοῦ. Καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ἀπὸ τῆς Ν. Ὑόρκης μέχρι τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου σιδηροδρόμου τοῦ Εἰρηνικοῦ οἱ μύλοι οὔτε παρέχουν τὸ νερὸν τῶν ἀτμαμαξῶν εἰς τοὺς διαφόρους σταθμούς. Εἰς τὴν Νεβράσκο, ὅπου αἱ βροχαὶ εἶναι σπανιώταται, με τοὺς μύλους αὐτοὺς καὶ διὰ τῶν ἀρτεσιανῶν φρεάτων κατορθώνεται καθε παραγωγή νεροῦ.

— Με τὴν ἡλιακὴν θερμότητα.

Ἡ ἐπιστῆμη παραδέχεται, ὅτι ὁ ἥλιος καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἀφίνει θερμότητα, με τὴν ὁποίαν ἵνα δυνατόν νὰ παραχθῇ κινήτηριος ἀτμὸς δυνάμεως 3 δισεκατομμυρίων ἵππων. Βεβαίως ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς κάθε ἄλλο παρὰ εὐκολα δύναται νὰ γίνῃ καταληπτὸς. Ἄν ὅλα αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἐπιπτον καθέτως ἐπὶ τεμαχίου πάγου, τριάντα μέτρων πάχους, θὰ ἔλυον αὐτὸν εἰς διάστημα τριῶν λεπτῶν. Ὁ ἀστρονόμος Σεβάσκη παραδέχεται, ὅτι εἶναι δυνατόν διὰ τῶν ἡλιακῶν τούτων ἀκτίνων νὰ συγκεντρώσῃ κανεὶς θερμότητα 3 1/2 χιλ. ἑκατονταβάρθμων ἐπὶ καθρέπτου παραβολικοῦ ἐνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου διαστάσεων.

Τῷ 1870 ὁ μηχανικὸς Μουσῶ ἐφευρε μηχανήμα, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦν σήμερον οἱ ἐξερευνηταὶ τῶν ἀγνώστων χωρῶν διὰ τὸ μαγίρευμα καὶ τὴν διύλισιν τοῦ νεροῦ των. Με παρόμοιον μηχανήμα εἰς τὰς ἐπαύλεις τῆς Καλλιφορνίας ἐκτρέφονται αἱ στρουθοκαμήλοι.

Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν με τὸ περιπλέον, ὅτι οὔτε ἐνόπιον τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως τοῦ λιθάνθρακος, οὔτε ἐναντίον οἰουδήποτε ἄλλου ἐμποδίου, εἶναι δυνατόν νὰ σταματήσῃ ἡ ἀνθρωπίνη πρόοδος. Ἡ φύσις με τὴν πολυτιμωτάτην συμβολὴν τῆς μᾶς δίδει ἄπειρα πρὸς τοῦτο καὶ πολυσήμαντα ὑποβοηθητικὰ μέσα. Ἀρκεῖ ἡ δραστηριότης καὶ ἡ ἐπιμέλεια νὰ μὴ λείπουν ἀπὸ τὸν πολυμήχανον ἄνθρωπον.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Θ ΨΕΥΤΩΓΩΓΙΣΤΗΣ

Εἶχε δρέψει καὶ ἄνθη ἀπὸ τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους τοῦ προαστείου. Ἄνθη κόκκινα καὶ φύλλα πυρωμένα ἀπὸ τοὺς πρασίνοους θυμούς των. «Εὐγενικὴ ψυχὴ», εἶπαν τὰ εὐκολόπιστα μάτια τῶν ἐπιβατῶν, καὶ ὁ κύριος, σὰν νὰ τὸ ἐνόησε, ἤπλωσε τὴν αὐταρέσκειαν εἰς τὰ χεῖλη του. Εἶχε λοιπὸν:

- 1) Ἄνθη.
- 2) Ψαθάμι.
- 3) Μπαστοῦνι με ἀργυρᾶν λαβὴν.
- 4) Πόδια με μεταξωτὰς πολύχρωμας κάλτσας, καὶ
- 5) Τὸν ἑαυτὸν του.

Εὐτυχῶς, οἱ ὑπῆρχαν ἐκεῖ τριγύρω πέντε θέσεις κεναὶ καὶ ὅλα οἰκονομήθησαν. Εἰς τὸ ἕνα κάθισμα ἐλυγίσθη, ἀφοῦ ἀνέσυρε προσεκτικὰ τὸ πανταλόνι του, ὁ κύριος με τὴν εὐγενικὴν ψυχὴ καὶ εἰς τὸ ἀνεικρινὸν ἐτοποθέτησε τὰ πόδια του. Τὰ δύο συνεχόμενα πλάγια ἐκατέρωθεν καθίσματα, τὰ ἐχρησιμοποίησε διὰ τὸ ψαθάμι του καὶ διὰ τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐτοποθέτησεν εἰς τρόπον, ὅστε νὰ εἶναι καταφανῆ εἰς τοὺς εἰσερχομένους καὶ τοὺς ἐξερχομένους καὶ ὅλους τοὺς καθημένους.

Θαυμάσωμεν τὸν ἐπιτήδειον λύτην τοῦ αἰνίγματος τῆς ἐποχῆς μας. Τί μᾶς μέλει διὰ τὸ μοναχικὸν πεύκον, ποῦ σκύβει καὶ μᾶς χαιρετᾷ καθὼς κυλλόμεθα καὶ τρανταζόμεθα; τί μᾶς ἐνδιαφέρει αὐτὴ ἡ τεραστία ὀμβρέλλα, ποῦ ἐπλεξαν ἡ πυκνόφυλλες μουριεὶς ἀπὸ τὸ ταπεινὸν αὐτὸ καλύβι; γιατί νὰ σκοτιζόμεθα διὰ τὴν μυστικοπαθῆν αὐτοσυγκέντρωσιν τῶν κλημάτων, ποῦ καταπίνουσι οἰωπηλά τὸ πνεῦμα τοῦ αἰθέρος; γιατί νὰ κυττάζωμεν τὴν πυκνὴν καὶ σύμμικτον ἀπὸ μουριεὶς, ἀκακίεας, κορομηλιεὶς καὶ πιπεριεὶς συστάδα, ποῦ ἔχουν περιπλέξει τὰ χεῖρα των καὶ ὅλα μαζὶ δέχονται τὰ δῶρα τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ φωτός; Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος. Περιστολὴ τοῦ παντός εἰς ἐν καὶ μόνον ὄν. Περιστολὴ πέντε ξυλίων φρεσκοβαμένων καθισμάτων εἰς ἕνα θρόνον διὰ τὸν πλατύχιον ἐγωῖσμόν του καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ μέθοδόν του. Καὶ ἐπειτα λοιδοροῦμεν τὸν πετεινόν, διότι, ὅταν περῶν κάτω ἀπὸ οἰανδήποτε στοῖαν, σκύβει διὰ νὰ μὴν ἐγγίξῃ τὸ λοφίον του εἰς τὸ τῶξόν της. Αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν ἡμέραν ἤμπορεῖ νὰ σπείρῃ με ἀσφαλῆ ἐπιτυχίαν εἰκοσι καὶ τριάντα αὐγά!

Ἄλλὰ τὸ τραῖνον ἐσταμάτησε καὶ ὁ κύριος, ποῦ ἐβραβεύθη ἀπὸ τὰ μάτια τῶν νυσταγμένων ἐπιβατῶν, ἔρριψε τὸ σιγάρον του ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐθώπευσε τὸν κόμβον τοῦ λαιμοδέτου του, ἐκύταξεν ἐρωτηματικὰ, ὡς νὰ ἀνησυχῶσε διὰ τὸ ἀνετοπὸν ταξίδι των, τὸ μπαστοῦνι του, τὰ ἄνθη του, τὸ ψαθάμι του καὶ τὰ πόδια του, καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν κάποιας ξηνης ἐφημερίδος. Ὁ ἐρημικὸς σταθμὸς μᾶς ἐστειλε πέντε ἐπιβάτας, πέντε ἀνθρώπους χωρὶς ἄνθη, χωρὶς ἀργυροκέφαλα μπαστοῦνια, χωρὶς ψαθάκια με πενθίμους γύρους καὶ χωρὶς τὰ καταγώδη γέλια τῆς αὐταρέσκειας εἰς τὰ χεῖλη, διὸ καὶ τὰ μάτια τῶν ἐπιβατῶν ἀδιαφόρησαν καὶ δὲν ἐξέδωκαν μαμμίαν ἀπόφασιν. Ἐρεύνησαν καὶ οἱ πέντε με τὰ μάτια, διὰ νὰ εὔρουν θέσεις, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καμμία. Εἶδαν τὰ ἄνθη, τὸ ψαθάμι, τὸ μπαστοῦνι, τὰ πόδια καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ κυρίου, ἔρριψαν εἰς ὅλα μιὰ πολυσήμαντη ματιά, καὶ ἐπέρασαν καὶ ἐστριμώχθησαν εἰς τὸν ἐξώστην. Τὸ τραῖνον, ἀφοῦ ἄφησε βαρὺ ἀγκομαχητόν, ἐτριμκίσε καὶ ἐκυλίσθη βαρυγδουποῦν πρὸς τὴν πόλιν. Ὅταν ἐπλησιάσαμεν, ὁ πολιτισμένος κύριος συνεχέντρωσε τὴν εἰς πέντε καθίσματα ἀπλωμένην ἐμφάνισίν του καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν ἐξώστην, διὰ νὰ κατέλθῃ πρῶτος. Καθὼ; περνοῦσε, τὰ μάτια τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ἀπένεμαν καὶ τὸ τελευταῖον βραβεῖον τοῦ σιωπηλοῦ θαυμασμοῦ καὶ ὁ ὀδηγός, ποῦ ἐστέκετο εἰς τὸν ἐξώστην, τὸν ἔχαιρέτησεν ἀποκαλυφθεὶς.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός; ἠρώτησα τὸν ὀδηγόν.

— Μήπως ξέρω κ' ἐγὼ ποιὸς εἶναι; Κάποιος κύριος...

Ἐγὼ ὁμως τὸν γνωρίζω. Εἶναι ὁ θρασὺς, ὁ ψευτογνωστὴς. Αὐτός, ποῦ ταξιδεύει πάντοτε ἀνέτως καὶ φθάνει πάντοτε προτῆτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΨΥΧΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Τὴν ἠγάπησεν, ὡς εἶναι δυνατόν ν' ἀγαπήσῃ ψυχὴ ποιητικὴ. Ἐκεῖνος, ὁ Ἄνδρᾶς Διοδώρου, ἐμπνευσμένος καὶ θερμοεργὸς καλλιτέχνης, ἐκείνη, ἡ Ἰωάννα, ἀληθινὸ καλλιτέχνημα σώματος καὶ ψυχῆς.

Αἱ ψυχαὶ τῶν ἐγεννήθησαν διὰ τὴν μεγάλην ἀρμονίαν τοῦ ἔρωτος, ἐγεννήθησαν διὰ τὴν ἀποτελέσασιν τὸ ἰδανικὸν ζεῦγος, τὸ ὁποῖον ἐπόθησεν ἡ δημιουργία. Ἠγαπῶντο παραφόρως, ἠγαπῶντο τρυφερῶς, ἠγαπῶντο ὡσεὶ ὠθούμενοι ἀπὸ κάποιαν ἀνάγκην, ἀφοῦ ἡ μία ψυχὴ συνεπλήρωνε τὴν ἄλλην, καὶ ἐτρέφετο καὶ ἐεμπνέετο ἐξ αὐτῆς.

Ὁ Ἄνδρᾶς ἐνεψύχωνεν ἐπὶ τῆς ὀθονῆς ὅ,τι ἡ ψυχὴ τῆς Ἰωάννας τοῦ τὸν ἐνέπνευε καὶ ἡ ἀρμονία τῶν χρωμάτων, ἡ ποικιλία καὶ ἡ δύναμις τῶν γραμμῶν διέκρινον τοὺς ὠραίους πίνακας τῆς παραγωγῆς του.

Ἀλλὰ τοὺς μεγάλους ἔρωτας διώκει πάντοτε ἡ εἰμαρμένη. Ὁ Ἄνδρᾶς ἦτο καλλιτέχνης· πικρὴ ὄλην τὴν δύναμιν τοῦ χρωστήρός του καὶ τὸν μέγαν τῶν ἐμπνευσῶν του πλούτον, ἦτο ἀκόμη πολὺ νεαρὸς, ἡ δὲ δόξα δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη, ὅπως ἐπιστέψῃ τὸ μέτωπόν του.

Διελθὼν τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του εἰς σπουδὰς καὶ μελέτας καλλιτεχνικάς, ἐξώδευσε τὰ μικρὰ ὑπολείμματα πατρικῆς περιουσίας. Ἐξ ἄλλου ἡ τέχνη του δὲν τῷ παρεῖχεν ἀκόμη ἄλλο τι, παρὰ ὄνειρα καὶ ἐλπίδας. Ἦτο πτωχός.

Τὸν Ἄνδρᾶν ὅμως δὲν ἐστενοχώρει ἡ πτωχεία του. Οὔτε κὰν θὰ τὴν ἐλάμβανε μάλιστα ὑπ' ὄψιν, ἂν αὐτὸς ὁ ἔρως του δὲν ἐτίγετο ἐξ αὐτῆς.

Ἡ Ἰωάννα ἦτο πλουσία. Κληρονόμος μοναδικῆς μεγάλης περιουσίας, ἀνῆκε καὶ διὰ τοῦ πλούτου τῆς εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἐποφθαλμῶσι πάντοτε οἱ προικωθῆραι γαμβροί. Ἡ νεανίς αὐτὴ ἀπετέλει τὸν στόχον τῶν νέων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ποθοῦσι τὸν εὐκόλον βίον καὶ πωλοῦσιν αἰσθημάτων πρὸς τὰ πρόσωπα, ἐνῶ ἂν ἦσαν εἰλικρινέστεροι ὄφειλον νὰ τὰ στρέψωσιν πρὸς τὸ θυλάκιον.

Ὁ Ἄνδρᾶς δὲν καταδέχτο νὰ καταλέγεται μεταξὺ αὐτῶν. Γνωρισθεὶς τυχαίως ὅλως μὲ τὴν Ἰωάνναν καὶ συνδεθεὶς μετ' αὐτῆς δι' ἐκτιμήσεως μεγάλης, ἀπέλαυε τῆς θερμότερας ἀγάπης ἐκ μέρους τῆς κόρης, ἣτις οὐδέποτε ἀμφέβαλε περὶ τῶν εἰλικρινῶν αἰσθημάτων τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς. Ἀλλ' ἡ κοινωνία δὲν κουράζεται νὰ ἐξετάξῃ. Δι' αὐτὴν καὶ ὁ Ἄνδρᾶς ἦτο κοινὸς προικωθῆρας, ἀγαπᾷ τὴν κόρην διὰ τὸ βαλάντιόν τῆς.

Ἡ ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνου, ἡ ὁποία ἦτο εὐγενῆς καὶ ὑπερήφανος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῆ τοιοῦτον ὄνειδος δι' ἔρωτα ἀληθινὸν καὶ διάπυρον, καὶ ἀφοῦ μάτην προσεπάθησε νὰ ἀποκτήσῃ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ τὴν φήμην καὶ τὸ χρῆμα, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν ἐξύψωσιν ὁμοίμον ἀπέναντι τῆς Ἰωάννας του, ἔλαβε τὴν μεγάλην ἀπόφασιν νὰ ξενιτευθῆ.

Ἐλησμόνει λοιπὸν τὸν ἔρωτά του; Τούναντίον. Χάριν καὶ μόνον χάριν ἐκείνου ἀπεμακρύνετο. Ἐπόθησεν εἰς ἄλλα ἐδάφη νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὀνείρων του.

Ἡ Ἰωάννα κατ' ἀρχὰς προσεπάθησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, τοῦ ἐδήλωσεν ὅτι ὁ πρὸς αὐτὸν ἔρως τῆς εἶναι ἀνώτερος ὅλων τῶν κοινωνικῶν προλήψεων καὶ ὅτι ἐδέχτο νὰ τὸν νυμφευθῆ καὶ νὰ φύγουν καὶ οἱ δύο μαζί. Ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης ἔμεινεν ἀμετάπειστος. Ἀνεχώρησε.

— Δύο χρόνια θὰ μείω μακρὰν σου τῆς εἴπε. Θα ἐργασθῶ, θὰ ἐργασθῶ ἀνένδοτα διὰ νὰ φθάσω τὴν φήμην καὶ σέ. Ἄν ὅμως περάσουν χωρὶς νὰ ἐπιτύχω, τότε...!

Τὴν σκυθρωπὴν σκέψιν τοῦ καλλιτέχνου διέκοψεν ἡ Ἰωάννα μὲ ἓν τῆς φίλημα.

Ὁ Ἄνδρᾶς ἔφυγεν. Ἐργάζεται εἰς τὸ πτωχικὸν τοῦ ἐργαστήριον καὶ δημιουργεῖ. Ὁ ἔρως τὸν ἐνισχύει, ὁ πόθος τὸν ἐμψυχώνει, ἀλλὰ καὶ αἱ ἡμέραι παρέρχονται.

Ἐν τούτοις τὸ πτωχὸν τοῦ ἐργαστήριου δὲν μένει ἔρημο. Διάφορα πρόσωπα περνοῦν ἀπ' ἐκεῖ. Ἐνθαρρύνουν τὸν καλλιτέχνην καὶ ἀγοράζουν εἰς γενναίας τιμὰς τὰ ἔργα του. Ὁ Ἄνδρᾶς καρδίζει, ὁ Ἄνδρᾶς ἐνθαρρύνεται.

Κάμνει καὶ μίαν ἐκθεσιν. Ἐβδομήκοντα συνθέσεις του συγκεντρῶνουν τὸν καλλίτερον κόσμον τῆς πρωτεύουσας, ποῦ μένει, αἱ ἑφημερίδες ζητοῦν συνεντεύξεις ἀπ' αὐτὸν καὶ αἱ καλλιτεχνικαὶ ἀκαδημίαι τὸν ἀναγνωρίζουν διδάσκαλον.

Ἀπὸ τὰς συνθέσεις του ὅλας οὐδεμία ἔμεινεν ἀπώλητος καὶ περὶ μίαν προσωπογραφίαν κόρης ἐγένετο πλειοδοσία. Ὁ Ἄνδρᾶς πλέον ἦτο πλούσιος καὶ φημισμένος καλλιτέχνης. Ἠδύνατο ν' ἀποβλέψῃ πρὸς τὴν Ἰωάνναν. Ἐπιστρέφει, τὴν εὐρίσκει πάντοτε ὠραία, περιπαθῆ, ἐρωτύλην. Αἱ ἀνοικταὶ ἀγκάλαι τῆς κόρης τὸν ὑπεδέχθησαν...

Ὁ γάμος τῶν ἔγινε ἀπέριττος εἰς ἓνα ἐξοχικὸν παρεκκλησί, ἔπειτα τὸ ζεῦγος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κομψὸ καὶ ὠραῖο σπίτι τῆς κόρης.

Ποσὸν ἦσαν εὐτυχημένοι! Ἐκεῖ ἡ Ἰωάννα ἐπεφύλαξεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς μίαν ἐκπληξίν· τὸν ὠδήγησεν εἰς ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου καὶ τέλος τοῦ ἀνοίγει καὶ ἐν μεγάλο σαλόνι. Ἀλλὰ τί ἦτο ἐκεῖνο;

Μία καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἔργα ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ζωγράφου, τοῦ Ἄνδρᾶ Διοδώρου.

Τί εἶχε συμβῆ; Ἡ Ἰωάννα μὲ ἰδιαιτέρως πράκτορας εἶχεν ἀγοράσει τὰ περισσότερα ἔργα τοῦ μνηστήρος τῆς, ἐκείνη τοῦ ἐσχημάτισε τὸν πρῶτον πυρῆνα τῆς περιουσίας του, καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν πρῶτην ὀρμὴν πρὸς τὴν φήμην.

Ὁ Ἄνδρᾶς ἀντελήφθη τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τῆς Ἰωάννας του καὶ τὰ φιλία του διηρημήνευσεν τὰ αἰσθημάτων τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς λατρίας του.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἀδυναμία εἶναι αἱ δύο ἰσχυρόταται ἀλύσεις, αἱ ὁποῖαι κρατοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ζωὴν.

✧ Οἱ περισσότεροι δίδουν ἐξ ἐπιδείξεως, παρὰ ἐκ γενναιοδωρίας.

✧ Ἡ ἐπιστήμη ἀποκαλύπτεται εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν ζητεῖ, ἀλλὰ πρέπει, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο, ὅπως διατελῆ ἀγρυπνος, εὐστροφος καὶ ἐργατικός.

✧ Ἡ ἀληθὴς σοφία εἶναι ἡ πείρα.

✧ Αἱ ἄσχημοι γυναῖκες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἄνθη ἐκεῖνα τῶν ἀγρῶν, περὶ ὧν οὐδεὶς φροντίζει· καὶ ὅμως πολλάκις ἔχουσι καρδίαν χρυσοῦν.

✧ Ὁ θόρυβος τῆς φήμης πνίγει πολλάκις τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως.

✧ Ὁ τρόπος τοῦ δίδειν προσδιορίζει ἂν τοῦτο εἶναι εὐεργεσία ἢ προσβολή.

✧ Ὅταν κάμῃς καλὸ εἰς κάποιον, ρίψε τὴν ἀνάμνησίν του εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἂν τὰ ψάρια τὴν καταπιῶν, πάλιν ὁ Θεὸς θὰ τὴν ἀντιληφθῆ.

✧ Ὁ ἀδάμας, ὁ πίπτει εἰς κόπρον, δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον πολύτιμος, καὶ ἡ κόνις, τὴν ὁποῖαν ὑψώνει ὁ ἄνεμος, δὲν εἶναι δι' αὐτὸ ὀλιγώτερον εὐτελής.

✧ Καθεὶς θὰ ἦτο μέγας, ἂν ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὴν δύναμίν του καὶ ἐτελειοποιεῖ τὸ τάλαντόν του.

✧ Διὰ τὴν φαντασίαν προτιμώτερον εἶναι νὰ θέτῃ τις τὴν εὐτυχίαν εὐπρὸς καὶ νὰ πληροῦται ἐλπίδων, αἵτινες μᾶς ζωογονοῦσι, πικρὰ τὰς θλίψεις, αἵτινες μᾶς ἀπαθαρρύνουσιν.

ΙΔΙΑ ΤΑΣ

ΚΥΡΙΑΣ

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΝΥΜΦΕΥΟΝΤΑΙ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΣ

Εὐρίσκω μίαν γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Τὴν παραθέτω εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν μου :

Ὁ ῥόλος, τὸν ὁποῖον εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀναλάβουν αἱ μητέρες, εἶναι νὰ σχηματισωσι περὶ τὰ κορίτσια τῶν κύκλων τιμίων, ὑγιῶν καὶ καλοανατεθραμμένων νέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ κορίτσια τῶν νὰ δυνηθῶσι νὰ κάμωσιν ἐπιτυχῆ ἐκλογὴν.

Ἐν τούτοις, διὰ νὰ σχηματισθῆ ὁ κύκλος αὐτός, χρειάζονται πάντοτε ἀφορμαί. Εὐκολώτερα, βεβαίως, σχηματίζεται οὗτος εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, ἣτις δέχεται καὶ διοργανῶναι συγκεντρώσεις, ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τὴν ἐργατικὴν. Ἀλλ' ἡ μεσαία τάξις, ἡ ἄρκετα μεγάλη, ἣτις, λόγῳ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα διαθέτει, καὶ λόγῳ τῶν τάσεών τῆς δὲν δύναται νὰ προσανατολισθῆ οὔτε πρὸς τὰ ἄνω οὔτε πρὸς τὰ κατω, πῶς θὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο;

Εἶναι παρατηρημένον, ὅτι εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν ἡ ἀγαμία ἔχει ἀναλογίαν 50 %.

Εἰς τὴν Β. ἐννῆν προσεπάθησαν νὰ διευκολύνουν τὰ πράγματα Ἐπάρχουν ἀναριθμητοὶ Touristenklub, σύλλογοι ἐκδρομῶν, οἱ ὁποῖοι συγκεντρῶνουν τὴν νεότητα ἀμφοτέρων τῶν φύλων, συνοδευομένην ἀπὸ τινὰς συγγενεῖς ἡλικιωμένους, κατ' ἐκάστην ἐβδομάδα διὰ μικρὰ ταξίδια καὶ ἐκδρομάς. Εἰς αὐτάς τὰ πάντα διέρχονται ἐν πληρεστάτῃ τάξει. Οὐδεμία παρατηρεῖται παρεκτροπὴ μεταξὺ τῶν νέων. Τὰ ταξίδια αὐτὰ ἔχουν διπλοῦν σκοπὸν : ὄχι μόνον φέρουν εἰς ἐπικοινωνίαν τοὺς νέους ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀλλὰ καὶ συντελοῦν εἰς τὸ νὰ γνωρισθῶν οὔτοι ὑπὸ τὸν ἀληθῆ αὐτῶν χαρακτήρα. Ἄλλως τε, εἶναι γνωστόν, ὅτι τὰ ταξίδια ἀποκαλύπτουν τὸν ἀνθρώπινον χαρακτήρα καὶ ἀποβάλλουν τὴν προσωπίδα, μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ πόλις καὶ ἡ τυπικότης ὀπλιζει τὴν ψυχὴν. Ἐκ τῶν συγκεντρώσεων τούτων συνάπτονται φιλίαί, δημιουργοῦνται ἐκτιμήσεις, γεννῶνται συμπάθειαι σταθεραί, αἱ ὁποῖαι καταλήγουσιν εἰς εὐτυχισμένα συνοικέσια. Διὰ τῶν συγκεντρώσεων τούτων οἱ νέοι παύουν νὰ εἶναι ἐγωῖσται καὶ ἀρχίζουσι νὰ ἀντιλαμβάνωνται τὰς τέρφεις τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς δημιουργίας οἰκογενείας. Διότι μὴ λησμονῶμεν : οἱ νέοι δὲν νυμφεύονται, οὐχὶ σπανίως, ἐξ ἀπεχθείας πρὸς τὸν οἰκογενειακὸν βίον, καὶ τὴν ἀπέχθειαν ταύτην τὴν προκαλοῦν αἱ προλήψεις καὶ αἱ συκοφανταί, αἵτινες διδίδονται κατ' αὐτοῦ.

ΑΡΩΜΑΤΑ

Ἐπάρχει συνήθεια, καὶ μάλιστα τώρα τὸ καλοκαίρι, αἱ κυρίαὶ νὰ φέρωσι μετ' αὐτῶν εὐάθεις κόνει εἰς σακκίδια. Χάριν αὐτῶν παραθέτω τὰς ἐπομένας συνταγὰς.

Κόνις βιολέττας.

Λάβετε :

Iris grossier	80 gram.
Fleurs de cassie	20 >
Roses de Provins.	20 >

κοπανίσατέ τα εἰς ἓν γουδάκι καὶ προσθέσατε :

Poudre d'amidon	30 gram.
Essence de musc.	2 goutes

Κόνις Ambre.

Λάβετε :

Ambre gris très fin	3 gram.
κοπανίσατέ το εἰς γουδί καὶ προσθέσατε :	
Musc	1 gram.

τριψατέ το μετὰ τοῦ προηγουμένου καὶ θέσατε κατόπιν :

Benjoin	8 gram.
Poudre de bois d'ébène	20 >
> d'amidon	100 >

κοπανίσατέ τα ὅλα μαζί καὶ περάσατέ τα ἀπὸ ψιλὸν κόσκινον.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνίχεια από σελ. 390

Ήτο ψεύδος. Ἡ Βαλερία δὲν ἀπετέλει πλέον μέλος τῆς τιμίας αὐτῆς οἰκογενείας!

Ὅταν μετέβαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ κύριος Λεσπερᾶ ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ ἐπιδεικνύῃ πομπωδῶς τὴν περιφρόνησίν του πρὸς τὴν γυναικαδέλφην του, στεκόμενος αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του μακρὰν ἀπὸ τὴν ἐναγῆ κόρην!

Ἄλλὰ καὶ ἂν ποτε ἡ Βαλερία πρώτη ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὴν ἀδελφὴν της καὶ τὸν κύριον Λεσπερᾶ, οὐδεμίαν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν. Τὴν παρετήρουν σχεδὸν μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀπεμακρύνοντο.

Ἡ Βαλερία, ἀπέναντι τῆς στάσεως αὐτῆς τῶν οἰκείων της, δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ. Εὗρισκε παρηγορίαν, κλειομένη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ κλαίονσα.

Ἄλλοτε ποτε εἶχε σκεφθῆ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅπου ἐμεγάλωσε καὶ ὅπου αἱ ἀναμνήσεις της εἶχον συνδεθῆ. Εἰς τὴν περιστασίν ταύτην ἡ σκέψις τῆς ἀπομακρύνσεως τῆς ἐπανήρχετο. Κατήντα τοῦτο μία ἀνάγκη.

Ἐν τούτοις πάλιν ἐδίσταζε, διότι, μὴ ζήσασα ποτὲ μόνη, πῶς θὰ ἠδύνατο εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ν' ἀρχίσῃ νέαν ζωὴν; Ἡ μόνωσις τῇ ἐφαίνετο ἀνυπόφορος.

Καὶ αὐτὴ ἡ φοβερὰ σκέψις τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀνυπόφορον αὐτὴν βάσανον τῆς οἰκογενείας Λεσπερᾶ.

Ἐκαμνεν ὑπομονὴν καὶ ἠλπίζεν. Ἄλλ' εἰς τί; Δὲν ἐγνώριζε καὶ ἡ ἰδίᾳ.

Μικρά τις παρηγορία ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ζερμαίν, ἡ ὁποία τὴν ἠγάπα καὶ ἦτις, κατασιᾶσα σοβαρὰ, τῆς ἀπέδιδε τὴν φιλίαν τῆς ἄλλοτε. Ἄλλ' ἡ Ζερμαίν, ἕξ αἰτίας τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως, ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ κρύπτεται, προκειμένου νὰ δώσῃ εἰς τὴν θείαν της σημεῖα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς της.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐχθρότητος, τὴν ὁποίαν ὑφίστατο ἡ νεᾶνις, καὶ τῶν θλίψεων, τὰς ὁποίας ὑπέφερε, μία εὐγενὴς σκέψις ἤλθεν εἰς τὴν Ζερμαίν.

— Θεῖα, τῆς λέγει, δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ βλέπω ἐπὶ πολὺ δυστυχῆ.

— Δὲν εἶμαι δυστυχῆς, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς.

— Θὰ ὁμολογήσω ὅλα εἰς τὸν σύζυγόν μου. Θὰ μοῦ συγχωρήσῃ τὴν ἐλαφρότητα, τὴν ὁποίαν διέπραξα. — Ἡ ἀφοσιώσις σου μ' ἐμπόδισε νὰ διαπράξω τὸ σφάλμα. — Καὶ τοιουτοτρόπως ὅλος ὁ κόσμος θ' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀρετὴν σου.

— Ἄλλὰ καταστρέφεσαι... Ὁ σύζυγός σου πλέον δὲν θὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς σέ. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ τοῦ εἴπῃς τι.

— Ἄλλὰ σύ, θεῖα, τί θὰ γίνῃς;

— Ὅ,τι θέλει ὁ Θεός.

— Ὅστερα ἀπὸ αὐτὰς τὰς διαδόσεις, γάμος διὰ σὲ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατος.

— Ποῖός ξεύρει; Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι ἀληθὲς διὰ τὸν πρῶτον τυχόντα· ἀλλ' ἂν συνήντων ἓνα ἄνδρα μὲ πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, διὰ νὰ μὴ πιστεύῃ αὐτὰς τὰς συκοφαντίας...

— Καὶ ὁ ἄνδρας αὐτὸς ὑπάρχει;

— Δὲν γνωρίζω· ὅ,τι σοῦ εἶπα, εἶναι ἀπλοῦν ὄνειροπόλημα.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ὁμιλίας αὐτῆς ὁ ταχυδρομικὸς διανομὸς ἀφῆκε μίαν ἐπιστολὴν μὲ τὴν διεύθυνσιν τῆς Βαλερίας. Ἡ κόρη τὴν ἤνοιξε καὶ παρετήρησεν ἀμέσως τὴν ὑπογραφήν. Ἦτο τοῦ Μενετρῶ. Ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγε:

« Δεσποινίς,

» Μανθάνω ἀπὸ φιλικὰ μου πρόσωπα τὰς φοβερὰς διαδόσεις, αἰτινες κυκλοφοροῦν εἰς βάρος σας. Μετὰ τὴν εὐγενῆ σας ἀφοσιώσιν, ὑποθέτω, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰς ἀνεμένετε. Δὲν ὑπάρχει, δεσποινίς, παρὰ ἓν μέσον, ὅπως τεθῆ σιγῇ εἰς τὰς κακὰς γλώσσας: καὶ τοῦτο εἶναι νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ κάμετε εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος σὰς γράφει καὶ τὸν ὁποῖον κατέθελεξάν τὰ προτερήματα τῆς καρδίας σας, τὴν τιμὴν νὰ φέρετε τὸ ὄνομά του καὶ νὰ τοῦ προσφέρετε τὴν ἀπειρον χαρὰν νὰ συμμερισθῇ τὴν ζωὴν του μαζί σας. »

Ἡ Βαλερία εἶδει τὸ γράμμα αὐτὸ εἰς τὴν Ζερμαίν, χωρὶς νὰ σκεφθῆ, ὅτι εἰς τὴν ψυχὴν της, τὴν κατάκορον ἀπὸ παροδικὰς ἐντυπώσεις, θὰ ἤρχετο ἡ ὑπόνοια, ὅτι ἡ Βαλερία ὠθήθη εἰς ὅλ' αὐτὰ ὄχι ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνεψιάν της, οὔτε ἀπὸ ἐπιθυμίαν ὅπως τὴν σώσῃ.

Καὶ αὐτὸ ὄντως συνέβη. Ἡ πρώτη φράσις, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν ἡ Ζερμαίν εἰς τὴν θείαν της, ἦτο:

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπόν; τὸν ἀγαπᾷς ἀναμφιβόλως.

Ἦτο ὠχρὰ· ὁμιλοῦσα, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὠχρούς. Ἡ Βαλερία τὸ παρετήρησε καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν ἀνεψιάν της.

— Ἡ πληγὴ λοιπὸν τῆς καρδίας σου, Ζερμαίν, δὲν ἐθεραπεύθη τελείως;

— Ἀπάντησέ μου σύ. Τὸν ἀγαπᾷς βέβαια καὶ ὅ,τι ἔκαμες, τὸ ἔκαμες ἀπὸ ζηλείαν, ἡ ὁποία ἐφάνη ὡς ἀγάπη πρὸς ἐμέ.

— Αὐτὸ λοιπὸν πιστεύεις;

— Ἀπάντησε, θέλω νὰ μάθω. Εἶπέ μου τὴν ἀλήθειαν... Τί σὲ μέλει πλέον, ἀφοῦ τὸ πᾶν δι' ἐμὲ ἔχει κοπῆ;

— Δὲν ἀγαπῶ τὸν κύριον Μενετρῶ.

— Καὶ ὅμως θὰ τὸν νυμφευθῆς.

— Ὅχι, ποτέ.

— Ἔτσι λέγεται πολλὰς φορές, ἔπειτα ὅμως...

— Ἄ! ὅσο γι' αὐτὸ μείνε ἡσυχῇ.

— Ὁρκίσου με πρῶτα, ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷς.

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

— Τὸ δέχομαι, διότι θέλω καμμία ὑπόνοια νὰ μὴ ταράσῃ τὴν πεποιθήσιν μου πρὸς τὴν ἀφοσιώσιν, τὴν ὁποίαν εἶδειξες.

— Λοιπὸν, κύτταξε.

Ἡ Βαλερία ἐκάθησεν εἰς τὸ γραφεῖόν της καὶ ἔγραψε ταχύτατα:

« Ἡ αἰτησίς σας μὲ συνεκίνησε βαθύτατα, διότι εἶμαι βεβαία, ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα παροδικῆς γενναιοφροσύνης, ἀλλ' ἐγένετο κατόπιν πολλῆς σκέψεως. Σὰς εὐχαριστῶ. Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι, ἂν ἐδεχόμην, θὰ εὗρισκον οὕτω τὴν γαλήνην τῆς ζωῆς μου καὶ θὰ ἐσίγων τὰς συκοφαντίας, ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποδεχθῶ, ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ σὰς προσφέρω ὀλόκληρον τὴν καρδίαν μου. »

Ἡ Ζερμαίν ἀνεγίνωσκε τὰ γραφόμενα, κύπτουσα ὑπὲρ τοὺς ὤμους τῆς Βαλερίας.

— Ἐδιάβασες;

— Μάλιστα.

— Εἶσαι ἱκανοποιημένη;

— Ὄ! θεῖα, πόσον θὰ ἠθέλα νὰ σ' ἐβλεπα εὐτυχῆ!

— Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ.

— Ποῖός λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ ἀγαπᾷς; ἠρώτησεν ἡ Ζερμαίν, καθησυχάσασα καὶ μειδιῶσα.

— Εἶπα, ὅτι ἀγαπῶ κανένα; ἠρώτησε μ' ἐκπληξιν ἡ Βαλερία.

— Ξαναδιάβασε τὴν ἐπιστολὴν σου.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη. Ἀπλούστατα ἐκφράζω κάποιον φόβον.

— Ὄ! θεῖα, ὅταν μία γυναῖκα, καθὼς σύ, φοβεῖται, ὅτι ἀγαπᾷ κάποιον, τὸ πᾶν εἶναι γεγονός, εἶναι πλέον ἀργά... τὸν ἀγαπᾷ.

Ἡ Βαλερία, σοβαρὰ καὶ σκεπτικῆ, ἀπήντησεν:

— Ἴσως λέγεις ἀλήθεια.

Ἄλλὰ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον τῆς ἐζήτηι ἡ Ζερμαίν, δὲν τῆς τὸ εἶπεν.

Ἐφύλαξεν ἐπιμελῶς τὸ γράμμα, ποῦ ἔλαβεν, ἔχουσα κάποιον μυστηριώδη σκοπόν. Τὸ ἔφερε πάντοτε μαζί της. Μίαν δὲ ἡμέραν, ὅταν συνήντησε τὸν Ἰωάννην εἰς τὴν ἐξοχὴν, κατὰ τὸν θερισμόν, ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον τοῦ Ἰουλίου, τὸν ἐπλησίασεν.

Ἡ Βαλερία εἰς ὅ,τι ἔκαμεν ἦτο εἰλικρινῆς. Οὐδέποτε μετεχειρίζετο περιφράσεις.

— Ἰωάννη, τοῦ εἶπε, συγχωρήσατέ με τὸ θάρρος· ἠθέλα νὰ σὰς ὁμιλήσω.

— Πρὸς ἐμὲ μόνον, δεσποινίς;

— Μάλιστα.

— Σὰς ἠρώτησα αὐτὸ, διότι ὁ πατήρ μου ἔρχεται μερικὰ βήματα κατόπιν μου.

— Τόσον τὸ καλλίτερον νὰ εἶναι καὶ ὁ πατήρ σας ἐδῶ.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐσκεπτόμην, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΕΥΘΥΜΑ

ΕΛΕΝΗ Ι. ΒΑΞΕΒΑΝΙΔΟΥ

ΛΙΓΑ ΔΑΚΡΥΑ

Μιά εὐγενική ὑπαρξίς ὄφισε τὴν ζωὴ μὲ τὸν πειὸ σκληρὸ τρόπο. Ἐνα παιδί, μ' ὄλην τὴν δροσιά καὶ τὴν ἐμμορφιά τῆς νεότητος, ρίχθηκε στὸ πηγάδι, βαστώντας τὸ ἐνδεικτικὸ τοῦ σχολείου στὸ χέρι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σβύσῃ στὸ νερὸ τὰ γράμματα, ποῦ ἐσημείωναν ἀπαθέστατα:

«Αὐτὸς ἐξεταστέος εἰς τὰ μαθηματικά».

Τώρα θυμοῦμαι τὸν παλρὸ μου καθηγητὴ τῶν μαθηματικῶν, ἕνα τέρας μὲ μεγάλη κοιλιά καὶ χονδρὸ σβέρκο, ποῦ πάντα χαμογελοῦσε μὲ τὰ δυὸ γυαλένια μάτια του, ὅταν μὲ κολνοῦσε μηδενικά, δηλ. ὅταν μὲ κλήρωνε. Θυμοῦμαι ἀκόμα κ' ἐκείνην τὴν ἀντιπαθητικὴ φωνή του, ποῦ κατέληγε στερεότυπα: «Κρίμα στὰ ἔξοδα. Δὲν πᾶς σιδεράς...» Δὲν κατῶρθωσε δυστυχῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ μὲ κάμῃ νὰ σκεφθῶ τὴν αὐτοκτονίαν. Ἐκεῖνο, ποῦ κατῶρθωσε, ἦταν ν' ἀκούω τὴν μητέρα μου, κάθε φορὰ ποῦ εἶχαμε πλύσι, νὰ μὲ κρυφολέγῃ, ὅτι «παρὰ τὴν ἡλικίαν μου κλπ...», καὶ ἐγὼ τότε θυμοῦμαι κάθε φυσικὸ, ποῦ πάθαινα, ὅταν τ' ἀπαίσινα δάκτυλα τοῦ καθηγητοῦ μου χώνουνταν εἰς τὸ μουτὶ μὲ τοὺς κλήρους γιὰ νὰ ξεδυσάλισον τὸν ἀριθμὸ μου.

Ὅλοι ὁμως δὲν ἀντιλαμβάνονται μὲ τὸν ἴδιον τρόπο τὰ πράγματα. Ὑπάρχουν πάντα οἱ αἰσιόδοξοι, ποῦ νομίζουν, ὅτι «καθὼς τῶρα πᾶς, θὰ τὸ γλύψῃ» τὸ μηδενικὸ, ἄλλοι, ποῦ ἐλπίζουν, ὅτι «μὲ κάτι στὸ χέρι» θὰ τὸν κάμουν νὰ μεταβάλλῃ τὸ «μεξεταστέος» εἰς «προβιβάσιμος», καὶ ἄλλοι—οἱ πρακτικώτεροι—ποῦ τὴν πρώτη μέρα τῶν διακοπῶν προμηθεύονται λεμονοσκοῦπιδα καὶ πέτρες, μὲ τῆς ὁποιαίς «θὰ καιροφυλακτῆσουν τὸν διάσκαλο σὲ κανένα παρασόκακὸ καὶ θὰ βγάλουν τὸ ἄχι τους».

Κανεὶς δὲν ἀρνεῖται εἰς τὸν διδάσκαλον τὸ δικαίωμα ν' ἀφίγη στασίμους καὶ μεξεταστέους. Παράλληλα ὁμως μὲ αὐτὸ ἔχει καὶ τὸ καθήκον νὰ ψυχολογῇ καλὰ τὸν μαθητὴ, ποῦ σκέπτεται νὰ καταδικάσῃ.

Αἱ διακρίσεις, «τὰ χατήρια», ποτὲ δὲν ἔμπορῶν νὰ λείψουν ἀπὸ μιὰ τάξι, ὅπως δὲν ἔμπορῶν ν' ἀφομοιωθοῦν οὔτε οἱ χαράκτες, οὔτε οἱ βαθμοὶ τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς ἀντιλήψεως.

Δὲν εἶναι τὸ σχολεῖον ἀντιγραφή τῆς κοινωνίας. Εἶναι ὁ πρόλογος, ἡ αὐλαία, ποῦ σιγά-σιγά, μὰ πολὺ σιγά, ἀνοίγεται σιὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, γιὰ νὰ τοῦ δεῖξῃ τὴν μεγάλη παλαιστρα: χρειάζεται στὴν ἀρχὴ ἰλίγη «αὐταπάτη». Καὶ γιὰ νὰ εἰμεθα μερικώτεροι, ἐπρεπε ὁ δάσκαλος νὰ ψυχολογήσῃ ὅλη τὴν εὐαισθησία καὶ τὴν ἐργατικότητα τοῦ μαθητοῦ του. Ἴσως ἡ ἐργασία του νὰ μὴ παρουσιάσῃ ἀποτελέσμα. Ἄλλ' ἀκριβῶς ἐδῶ χρειάζεται ἡ αὐταπάτη. Ὁ δάσκαλος μὲ τὸ μηδενικὸ ἐδειξε ὀλοφάνερα, ὅτι συμβαίνει ἕνας ἄνθρωπος νὰ ἐργάζεται χωρὶς ἀποτέλεσμα, χωρὶς ἰκανοποίησι... Ἄνοιξε δηλαδὴ ἀπότομα ὀλόκληρη τὴν αὐλαία τῆς κοινωνίας.

Καὶ τὸ παιδί, ποῦ τρόμαξε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπότομο ἀνοιγμα, ἤρρε τὸ ἐνδεικτικὸ του καὶ πνίγηκε, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς ἀπογοητεύσεώς του.

Μιά εὐγενική ὑπαρξίς χάθηκε. Ἐνα παλληκάρι, ποῦ ἔμπορῶς νὰ γκρεμισθῇ ἀπὸ τὸ ὕψος κάποιου βράχου σ' ἕνα ροδοβαμμένο ἡλιοβασιλεμμα, μὰ νεότη, ποῦ ἔμπορῶς νὰ καθαικεψῇ ἐν' ἀφρισμένο κῦμα τοῦ ὠκεανοῦ, γιὰ δυὸ πλουμιστὰ ματάκια, γιὰ ἕνα κεφαλάκι, ποῦ ἔεχασε καὶ δὲν τὸν χαμογελᾷ πειά, ἔπεσε στὸ πηγάδι τοῦ σπιτιοῦ του γιὰ ἕνα μηδενικὸ, γιὰ τὸ τίποτε...

Γι' αὐτὸ σήμερα δακρῶζω καὶ θυμοῦμαι τὸν σβέρκο τοῦ μακαρίτη καθηγητοῦ μου...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατᾷ, Σαρδύλου χάν, ἀριθμ. 6, ὀπισθεν τῆς Κρεδὶ Λυωναί.

Διεκπεραίωσις πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις.

— Ποῖον μέσον γνωρίζεις συνταλαστικῶν διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος;
— Ἐνα μπάτσο!

Τόλμη.

— Ἐχεις θάρρος;
— Ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος.
— Τότε λοιπὸν πήγαινε στὴ γυναϊκά μου καὶ ζήτησε τὸ κλειδὶ τῆς ἐξώπορτας: σκοπεύω ν' ἀργήσω ἀπόψε. Σὺ, φίλε μου, εἶσαι ὁ μόνος κατάλληλος.

Μεταξὺ γέρον.

— Πότε γεννήθηκες, γέρο-Σταμάτη;
— Διάβολε! δὲν θυμοῦμαι καλά' ἤμουν, ξεύρεις, τότε πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἔδωσα σημασίαν στὸ πρῶγμα.

Συνηθισμένος.

Νεαρὸς κύριος χορεύει κάποιαν χονδρὴν κυρίαν.
— Θὰ σᾶς φαίνομαι, κύριε. ἀρκετὰ βαρειά' δὲν εἶναι ἔτσι;
— Ὅχι καὶ τόσον' εἶμαι ἔμπορος κρασιῶν καὶ ἐγὼ ἀνεβοκατεβάζω τῆς μεγάλης βαρέλης στὴν ἀποθήκη.

Κοπλιμέντο.

Ἡ δεσποινίς. — Ἄλλοίμονον! ἔχω ρυτίδας εἰς τὸ πρόσωπον, κύριε.
Ὁ κύριος. — Εἶναι μειδιάματα ἀποκρυσταλωμένα.

Δόγος καὶ κόρη.

— Πῶς; μοὶ ἀρνείσθε τὴν κόρην σας, ἐνῶ προηγουμένως μοὶ ἐδώσατε τὸν λόγον σας;
— Ἀκριβῶς! εἰς σᾶς ἔδωσα τὸν λόγον μου καὶ τὴν κόρην μου δίδω εἰς ἕνα ἄλλον.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

— Ναυρῆς νέο καθὼς πρέπει, κόρη μου, νὰ πανδρευθῆς, γιὰ τὸ μπαμπά ἢ τσέπη δὲν προφθαίνει νὰ ντυθῆς.

Ἡῦρε νέο καθὼς πρέπει, ἔχει πλοῦσια νὰ ντυθῆ, ἔχει φουσκωτὴ τὴν τσέπη, μὰ... χωρὶς νὰ πανδρευθῆ...

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΚΑΜΜΙΑ

Βλέπω τῆς νέες νὰ περνοῦν ἢ μιὰ πειὸ ἄμορφ' ἀπ' τὴν ἄλλη' ὅλες βαθεῖα μὲ συγκινοῦν κ' ὄλων μὲ θέλγουνε τὰ κάλλη.

Κι' ἄδικα θέλοντας σὲ μιὰ τῆς χάρες πᾶχουν μαζί ὅλες, ἀγαπᾶ ὅλες καὶ... καμμιά, καὶ δὸς του πλήθειες χαλνῶ σόλες!...

ΚΩΤΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατᾷ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ. 11,
Φαρμακεῖον Νικοπύθη.

Ἄδόκητον πλήγμα ἔθιξε τὴν φιλόστοργον καρδίαν τῆς χήρας κ. Μαρίας Γ. Ἐξάρχου καὶ τὰς οἰκογενείας Δ. Χρηστίδου, Κ. Παπαδοπούλου καὶ Α. καὶ Κ. Σουλδέστρου διὰ τῆς σκληρᾶς ἀπωλείας τῆς περιλημένης αὐτῶν Ἑλένης Ι. Βαξεδανίδου, μαίας ἐκ Τσανάκαλε, ἀποθανούσης ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας τὴν Τετάρτην. Ἡ μεταστάσα, σεβαστὴ δέσποινα καὶ πλήρης ἀρετῶν, ἀπετέλει τὸ σέμνωμα τῆς οἰκογενείας τῆς καὶ ἀπέλαυε τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ πάντων ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν. Ἡ κηδεῖα τῆς ἐγένετο σεμνοπρεπῆς καὶ ἐπιβήλουσα τὴν ἐπιούσαν ἐν Μπέγιογλου ἐν μέσφ θερμῶν ἐκδηλώσεων καὶ συμπαθειῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Εἰς τὰς θρηνοῦσας τὴν ἀπώλειάν τῆς φίλας οἰκογενείας καὶ τὸν ἡμέτερον κ. Ἀριστόβουλον Δ. Χρηστίδην, οὕτινος ἡ μεταστάσα εἶναι πρὸς μητρὸς θεῖα, ἀπευθύνομεν τὰ εἰλικρινῆ μας συλλυπητήρια μετὰ τῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ἀειμνήστου θερμῶν εὐχῶν μας.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Γάμοι. — Εὐθόωνοι ἐτελέσθησαν ἐν Ταταούλοις ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου νεοῦ κ. Νικολ. Ἀχ. Ἀσημακοπούλου μετὰ τῆς καλλίστης ἐπίσης δεσποινίδος Ἑλένης Μαλλινοπούλου. Τοῖς εὐχομεθα κάθε εὐτυχίαν καὶ χαρὰν.

Μνημόσυνον. — Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐν Τεργέλλκοις ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τὸ τεσσαράκονθήμερον μνημόσυνον τοῦ Ἀποστόλου Ἀποστολίδου, οὕτινος τὸν θάνατον ὀλόκληρος ἡ κοινότης ἐθρήνησεν. Ὁ ἀτυχὴς νέος, μόλις εἰκοσαστής, ἀπέθανε μακρὰν τῆς οἰκογενειακῆς ἀγκύλης ἐν Ἀθήναις, βυθισας εἰς πένθος λυγρὸν προσφιλεῖ μητέρα καὶ πεφιλημένους ἀδελφούς. Τὸ ὀδυνηρὸν τοῦ θανάτου του μήνυμα θλιβερῶς ἀντήχει μέσα εἰς τὰς καρδίας ἐσθίωνων, οἱ ὅποιοι τόσας ἐλπίδας ἐστήριζον ἐπ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τόσης συμπαθείας τὸν περιέβαλλον.

Ποδοσφαιρικὸι ἀγῶνες. — Μεταξὺ τῶν ἐν Μπέγιογλου ποδοσφαιρικῶν ὀμάδων «Ἐρμού» καὶ «Ἄρρεως» διεξήχθησαν μετὰ ζωηρότητος τὴν Κυριακὴν ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ὀκ-μεϊδάν ποδοσφαιρικὸι ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους μετ' ἐνδιφρόντος παρηκολούθησεν ἀρκετὸν πλῆθος θεατῶν. Ἡ πρώτη ὀμάς τοῦ «Ἐρμού» ἐπερδῆσεν 1 τέσμα ἐναντι οὐδενός, αἱ δὲ δευτεραὶ ὀμάδες ἀμφοτέρων τῶν συλλόγων ἦλθον ἰσόπαλοι. — Η. Γ. Σ.

— Τὴν Κυριακὴν διεξήχθη ἐν Καδήκοις ἐν τῷ στίβῳ «Οὐνιὸν Κλούλ» ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν συλλόγων «Ὀλύμπια» καὶ «Μίλων». Ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἐξῆλθον νικηταὶ τὰ μέλη τοῦ «Ὀλύμπια», καταγαγόντα 3 γκολ ἐναντι οὐδενός. — Η. Σ.

Εὐπρέπεια ναῶν. — Φίλος, ἐκκλησιασθεὶς τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὸν ἐν Ταταούλοις ἱερὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, μᾶς ἀνεκοίνωσε τὰ ἔξης: Οἱ Ταταυλιανοὶ εἶναι ἀξιεπαινοὶ διὰ τὴν εὐπρέπειαν, μὲ τὴν ὀπιάν φροντίζουν νὰ παρουσιάξουν τοὺς εὐκτηρίους οἴκους τῶν. Ἴσως ὀλίγοι ἐγνώρισαν τὸν αὐτοῦ μεγαλοπρεπῆ, θολωτὸν καὶ κατ' ὄλα εὐπρεπεστατον ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. Κεῖται ἐν μέσφ ὠραίας ἐξοχικῆς τοποθεσίας καὶ προσελκύει πολλοὺς προσκυνητάς ἀπὸ τὰ Ταταῦλα καὶ τὸ Μπέγιογλου, ὅλοι δὲ ὀμολογοῦν τὸ σεμνοπρεπὲς καὶ τεχνικώτατον τῆς μουσικῆς τοῦ δεξιῦ ἐκεῖ ἱεροψάλτου κ. Τιμ. Ὀνουφριάδου. Ὁ κ. Ὀνουφριάδης, ἐκ τῶν ἀρχαιότερων ἱεροψαλτῶν μας, εἶναι υἱὸς ἀκμάσαντος μουσικοδιδασκάλου καὶ πατὴρ τοῦ πρωτοψάλτου τῆς κοινότητος τοῦ Μπέγιογλου κ. Βασίλ. Ὀνουφριάδου.

Διὰ τὰς κυρίας.

Ἄν θέλετε καπέλλα κομψά, τῆς μόδας, καλλιτεχνικά καὶ οἰκονομικά, παραγγελάτε τα εἰς τὸ εἰδικὸν κατάστημα Σ. ΔΟΝΤΗ (Μπέγιογλου, πασᾶς Τούνηλ, ἀριθμ. 5).

Τὸ ἡῦρε.

Κρίσις.

Ἄχρηστες.

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ, ποῦ νημαεύθηκα, συχνὰ αἰσθάνομαι ἓνα μεγάλο βάρος εἰς τὸ κεφάλι. Ἐξάπαντος θὰ εἶναι τὸ βάρος τῶν μεγάλων ἰδεῶν.

— Σὲ βλέπω χαρούμενο.
— Naί, ἐπέρασα χθὲς μιὰ πολὺ εὐμορφη βραδαῖα στοὺς γάμους τῆς πρώτης μου γυναίκας. Δὲν ξεύρεις τί χαριτωμένη ποῦ εἶναι γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἔκτος ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς!

— Αὐτὴ ἡ μόδα αἰώνιος μᾶς ἀδικεῖ. Εἰπέτε μου, ποῖς παρακαλῶ, τί χρειάζεται σ' αὐτὸ τὸ φόρεμα ἢ τιράντες;

Ἡ ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ

[Ἡ σκηνὴ εἰς ἓν δωμάτιον γραφείου. Ἀντίκρου ἀντίκρου δύο τραπέζια. Ἐπάνω εἰς αὐτὰ χαρτιά, ἐπιστολαί, κατάστιχα. Εἰς τὸ ἐν, ὑποκάτω, μιὰ τσάντα φορτωμένη ἀπὸ φαγιά. Ὁ Γρηγόριος καὶ ὁ Ἀνδρέας, ἀρχαῖοι ὑπάλληλοι, κάθονται συλλογισμένοι].

Γρηγόριος.— Ἀκοῦς ἐκεῖ! αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον, εἶναι μιὰ προσβολὴ κατὰ τῆς ἄξιότητάς μας. Νὰ φέρουν ἐδῶ καὶ τρίτον ὑπάλληλον, ἓνα παρείσακτον, ἓνα... ποῦ νὰ μᾶς χαλάσῃ τὴν ἁρμονίαν τῆς ζωῆς μας!

Ἀνδρέας.— Καὶ τί σοῦ εἶπεν ὁ διευθυντὴς ὅταν τοῦ ὠμίλησες περὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ;

Γρηγόριος.— Μοῦ ἀπήντησε μὲ περιφρόσεις καὶ στὸ τέλος μοῦ εἶπεν, ὅτι ἔχομεν ἄδικον νὰ προσεφλώμεν, διότι θὰ μείνωμεν μὲ τὸ περιπλέον εὐχαριστημένον ἀπὸ τὸν τρίτον συνάδελφον.

Ἀνδρέας.— Ἐγὼ ἀπὸ τὸ πρῶτον εἶπα ἓνα καλὸ προαἰσθημα· κάτι μοῦ ἔλεγεν, ὅτι θὰ μάθωμεν κάτι δυσάρεστον. Ἐν τούτοις σήμερον δὲν παρέλειψα νὰ πάρω γιὰ τὸ μεσημέρι καλὰ φαγιά, καὶ νὰ σοῦ πῶ; καὶ κάτι, ποῦ ἀγαπᾷς: ἓνα κομμάτι καλὸ παστουρμά καὶ μιὰ μποτιλίτσα μαῦρο κρασί.

Γρηγόριος.— Σὺ τὸ ἔκαμες αὐτό, σὺ, ποῦ δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἱσπαφῆς κἂν τὴ μυρωδιά τοῦ σκόρδου;

Ἀνδρέας.— Τὸ ἔκαμα γιὰ τὴν ἀγάπην σου.

Γρηγόριος.— Καὶ ὅμως σ' αὐτὴν τὴν φιλίαν μᾶς εἰσέρχονται νὰ βάλουν ἓνα παρείσακτον, ἓνα... Ἄ! πολὺ ἄσχημα θὰ περάσῃ αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον μαζί μου· θὰ τοῦ κόμω ἐδῶ τὴ ζωὴ ἀνυπόφορη. (Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι· ἐμβαίνει τὸ παιδί). Τί τραπέζι εἶναι αὐτό, ποῦ ἔφερες ἐδῶ;

Τὸ παιδί.— Μὲ διέταξεν ὁ κύριος διευθυντὴς εἶναι, νομίζω, γιὰ τὸν καινούριον ὑπάλληλον...

Γρηγόριος.— Ἄ! αὐτὸς ὁ καινούριος ὑπάλληλος! Ἀκουσε ἐδῶ. Θὰ πάρω πίσω αὐτὸ τὸ τραπέζι καὶ πρόσεξε καλά, ὅταν ἔλθῃ αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον καὶ σὲ διατάξῃ τίποτε. ποτέ σου νὰ μὴ τὸν ἀκούης. Ἄκουσε; (στρεφόμενος πρὸς τὸν συνάδελφον του) Μὴ λυπᾶσαι. Ἀνδρέα, θὰ σοῦ τὸν κόμω νὰ φύγῃ αὐτὸν τὸν καινούριον μιὰ ὥρα γρηγορότερα...

[Τὸ παιδί σηκώνει τὸ τραπέζι. Παρέρχονται μερικὰ λεπτὰ καὶ ἐμβαίνει ὁ διευθυντὴς μαζί μὲ μιαν ἡλιόλουστην νέαν, σεμνότητα ἐνδεδυμένην].

Ἐφθάσαν:

Lotion de Beauté N. 12.

Καθιστᾷ τὸ δέρμα λευκὸν καὶ λεῖον, δυναμώνει τοὺς ἰστούς τοῦ προσώπου, καθαρίζει τοὺς πόρους του. Ἀπαρόμιλλον διὰ τὴν καθημερινὴν χρῆσιν. Τὸ φιαλίδιον 25 καὶ 45 γρόσια.

Crème au Suc de Laitue.

Κρατεῖ θαυμάσια τὴν πούδραν, καθιστᾷ τὸ δέρμα λευκὸν καὶ λεῖον. Ὁ σωλὴν τιμᾶται 15 καὶ 25 γρ.

CRÈME ARRHODITE No 35 B.

Λευκαίνει τὸ δέρμα, ἀπαλύνει τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ὑπαλλάσσει ἀπὸ τὰς κηλίδας καὶ τῆς κοκκινιάδας. Τὸ κυτίον 22 γρ. καὶ 12 γρ. τὸ 1/2 κυτ.

Fleurs de Neige N. 88.

Λευκαίνει τὸ δέρμα. Εἰδικὸν διὰ τὰ ντεκολτέ, τοὺς ὤμους καὶ τοὺς βραχίονας. Ἡ φιάλη 30, 40 καὶ 60 γρόσια.

Beaume Dermas N. 38.

Ἐξαιλεῖται ταχύτατα τὰς κηλίδας, κηκκινιάδας καὶ κάθε ἐρεθισμὸν τοῦ δέρματος. Τὸ κυτίον 60 γρόσια.

Crèmes N. 5, 7, 10, 14 καὶ 18.

Μοναδικαί εἰς τὸ νὰ κρατῶσι τὴν πούδραν καὶ νὰ διατηρῶσι τὴν καθαρότητα καὶ δροσερότητα τοῦ δέρματος. Συνιστῶνται διὰ τὰς λεπτὰς ἐπιδερμίδας. Τὸ δοχεῖον 10, 12, 20 καὶ 25 γρόσια.

Πωλοῦνται ἐπίσης ὅλα τὰ εἶδη τῶν προϊόντων τῆς Ὑγιεινῆς καὶ τῆς Καλλονῆς. Ἡλεκτρικὴ χειρομύλαξις γρόσια 10.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 77.

Κήποι.— Οἱ δύο δημοχρῆστοι κήποι τῆς πόλεώς μας εἶναι τὸ μοναδικὸν καὶ τὸ καλλίτερον κέντρον διαψυχῆς. Ὁρχηστραὶ καλῶς κατηρησμένοι, μουσικὴ ἐκλεκτὴ, κινηματογράφοι, περιπόσεις πρῶτον, καὶ πρὸ παντὸς δροσιά καὶ ἄνεσις. Ἴδου τὰ προσόντα τῶν κήπων μας.

Κινηματογράφοι.— Σαντζαλ (Σιτὲ Συρί). Ἐκπληκτικὸν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐβδομάδος ταύτης. Πρωτοφανὲς πλοῦσιον καὶ θεαματικώτατον. Παρακολουθήσατέ το ὅλοι.

Κοσμογράφος (πρῶτον Ἰπποδρόμιον). Ἀπολαυστικώτατον κέντρον. Αἱ ταινίαι του εἶναι μοναδικαί ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Πάντοτε κοσμοβριθῆς.

Σινεμά-Ὀττομάν. Εἰς εὐρυτάτην αἴθουσαν, εὐάερον καὶ δροσερὰν, συγκεντρώνει πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον ὁ κινηματογράφος εἷς. Αἱ ταινίαι του εἶναι πάντοτε ἐνδιαφέρουσαι καὶ ἐλκυστικαί.

Ὁ διευθυντὴς.— Σᾶς συνιστῶ, κύριοι, τὴν νέαν συνάδελφόν σας, τὴν δεσποινίδα Ἄνναν. Ἐν ἀναλόβῃ ἐδῶ τὰ καθήκοντα δακτυλογράφου. Πιστεύω, ὅτι θὰ τὴν βοηθήσετε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τῆς.

Γρηγόριος (προθυμώτατος).— Μάλιστα, μάλιστα (ὁ διευθυντὴς φεύγει).

Ἄννα.— Καλημέρα σας, κύριοι.

Γρηγόριος.— Καλῶς μᾶς ἤλθατε, δεσποινίς. Ὁ συνάδελφός μου καὶ ἐγὼ εἰμεθα γοητευμένοι, ἔχοντες σύντροφόν μας μιαν θελκτικὴν νέαν ὡς ὑμεῖς.

Ἄννα.— Εἰσθε πολὺ κολακευτικὸς.

Ἀνδρέας (πρὸς τὸν Γρηγόριον μὲ θυμόν). Ὡστε συνθηκολογεῖς μὲ τὸν παρείσακτον.

Γρηγόριος.— Αὐτὸς δὲν εἶναι παρείσακτος· εἶναι μιὰ χαριτωμένη δεσποινίς. (Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι· ἐμβαίνει ὁ μικρός). Φέρε τὸ τραπέζι τῆς δεσποινίδος.

Τὸ παιδί.— Δὲν εἶμαι δούλος σας, μὴ μὲ σκοτίζετε...

Γρηγόριος.— Ἡλίθιε, ζῶν, κακοηθέστατε! Μὴ τὸν συνορίζεσθε, δεσποινίς· εἶναι ἡλίθιος· θὰ σᾶς φέρω ἐγὼ τὸ τραπέζι σας. (Ἐξέρχεται· τὸ φέρε καὶ τὸ τοποθετεῖ πλησίον εἰς τὸ ἰδικόν του). Ἔτσι θὰ ἐργάζεσθε εὐμορφα καὶ ἀνέτως.

[Ὁ Ἀνδρέας μὲ ταραχὴν τακτοποιεῖ τὰ χειρόγραφα. Ἡ Ἄννα παρατηρεῖ προσεκτικὰ ὅλο τὸ δωμάτιον καὶ ζητεῖ μερικὰς πληροφορίας. Ρίπτει βλέμμα καὶ εἰς τὴν τσάνταν μὲ τὰ φαγητά].

Ἄννα.— Πῶς; τρῶτε ἐδῶ;

Γρηγόριος.— Ὁχι... δηλαδή... καμμιά φορὰ ὁ φίλος μου, ἀλλά, δεσποινίς, τί λέτε;... Δὲν ξεύρετε πόσον ἀπεχθάνομαι τὸ φαγὶ ἀνάμεσα στὰ χαρτιά καὶ μάλιστα νὰ ἔχη καὶ σκόρδα!

Ἄννα.— Ἐχετε δίκαιον, κύριε.

Γρηγόριος.— Δι' αὐτὸ ἔχω μιαν ἰδέαν· ἂν θέλετε, εἰμποροῦμεν νὰ πάγωμεν μαζί εἰς τὸ πλησιέστερον ρεστوران καὶ ἐκεῖ νὰ ἐγκαινιάσωμεν τὴν γνωριμίαν μας.

Ἄννα.— Σᾶς συνοδεύω, κύριε· εἶναι μάλιστα μεσημέρι.

Γρηγόριος (φεύγει μὲ τὴν δακτυλογράφον, ἐνῶ τῆς ψιθυρίζει).— Θὰ παρακαλέσω μάλιστα τὸν διευθυντὴν μᾶς νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον αὐτὸ τὸν συνάδελφόν μου Ἀνδρέαν. Εἶναι ἀρκετὰ ἰδιότροπος καὶ ἀλλόκοτος χαρακτήρ· εἶναι παρείσακτος μέσα εἰς τὴν ἁρμονίαν μας...

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ

ἐν Γαλατῇ, ἐναντι ἀκριβῶς τοῦ σταθμοῦ τοῦ Τούνελ

Κατάστημα ἐμπιστοσύνης.

Ἡ μόνη
ὁμογενῆς κυρία ὀδοντοῖατρος ἐνταῦθα
MARIA K. ΓΑΒΡΙΗΛ
Μεγάλῃ ὁδῷ, 204, Ἀζαριὰν γάν, 2,
ἐναντι τοῦ Λυκεῖου τοῦ Γαλατῆ Σεραγίου.